

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 1, 1965 — No. 717 — 21st YEAR OF PUBLICATION

EEN BOODSCHAP van een MEDICUS

Bij het lezen van de Bijbel — en dan vooral het Oude Testament — komen wij soms teksten tegen, waaraan wij vrijwel geen aandacht besteden en welker betekenis ons daarom licht ontgaat. Zulk een tekst is bijvoorbeeld Leviticus 3:17: "Dit zij een altoosdurende inzetting voor uw geslachten in al uw woonplaatsen: zij zult volstrekt geen vet en geen bloed eten." Een ander voorbeeld is Leviticus 7:22 vv.: "De HERE sprak tot Mozes: spreek tot de Israelieten: Gij zult in het geheel geen vet van rund, schaap of geit eten. Het vet van een gestorven of verscheurd dier mag voor allerlei doeleinden gebruikt worden, maar eten zult gij het in geen geval. Want ieder die vet eet van het vee, waarvan men een vuuroffer voor de HERE brengt, — wie dat eet, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden."

Als we op deze en dergelijke teksten verder doordenken, dan komen wij al gauw tot de conclusie, dat zulke voorschriften slechts golden voor het Israelietische volk en een ceremonieel karakter droegen. Met andere woorden: die ceremoniële wetten hebben hun vervulling gekregen in de Christus en hebben daarom voor ons afgedaan.

Indien wij hiermee bedoelen, dat die wetten voor ons geen betekenis hebben, dan wordt ons door een Amerikaans dokter een halt toegeroepen.*) Deze dokter heeft deze en dergelijke wetten ook gelezen en er iets langer op gestudeerd. En hij is daarbij tot de conclusie gekomen, dat de Bijbel de medische wetenschap op vele punten ver vooruit is. Met andere woorden, als de medische wetenschap thans met een resultaat van jarenlang onderzoek komt, dan blijkt het meermalen dat in de bijbel daarvoor reeds aanwijzingen te vinden waren.

Enkele voorbeelden mogen dit duidelijk maken.

In de bovenaangehaalde teksten wordt gezegd, dat de mens geen dierlijk vet zal gebruiken. Het vet mocht gebruikt worden voor allerlei doeleinden, "maar eten zult ge het in geen geval". Dr. S. I. McMillen toont nu in zijn boek aan, dat het eten van dierlijk vet hoge bloeddruk en zelfs hart-stoornissen kan veroorzaken. Onderzoekingen en grafieken hebben dit uitgewezen. Hoewel we dus dankbaar mogen zijn voor de conclusies waartoe de medische wetenschap kwam, merkt Dr. McMillen op, dan hadden wij, als wij maar geluisterd hadden naar wat God Zijn volk voorschreef, tot onze verbazing gemerkt, dat de moderne medische wetenschap ongeveer 3500 jaar achter is bij het Boek der boeken.

Een ander voorbeeld, dat Dr. McMillen aanhaalt is de besnijdenis. God gebood Abraham reeds, dat zijn zoon op de achtste dag besneden zou worden. Waarom juist op de achtste dag? Omdat, zegt Dr. McMillen, vitamine K eerst tussen de *vijfde* en de *zevende* dag na de geboorte van een kind in voldoende mate gevormd is. Vitamine K is nodig om het bloed te doen stelpen in een wond. Op de achtste dag is voldoende vitamine K in het lichaam aanwezig, en is er dus geen gevaar meer, dat de wond niet zou kunnen genezen. Daarom, zo betoogt Dr. McMillen, moest Abraham op de *achtste* dag zijn zoon besnijden.

Het doel van Dr. McMillen om deze en dergelijke voorbeelden aan te halen, is echter niet alleen om te doen zien, hoe God in Zijn geboden het leven in stand houdt en beschermt.

De schrijver gaat dieper. Hij heeft zijn boek "None of these diseases" genoemd. Deze titel is ontleend aan hetgeen Mozes in de Naam van de HERE aan Israel zeggen moest. Indien zij naar Gods geboden zouden leven, dan zou de HERE "geen van de krankheden op hen leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb, want Ik ben de HERE, uw Heelmeester". (Exodus 5:26).

Hier wordt dus niet gesproken over genezing. Neen, de HERE zou zorgen dat de ziekten niet eens zouden voorkomen. De schrijver neemt ons mee naar de Schrift en laat ons zien, hoe de Bijbel de oorzaak van de ziekte aanwijst. Dit is een zeer grote verdienste van dit boek. Medisch kunnen wij dit werk niet beoordelen, dat zou een dokter moeten doen. Maar dat is het punt niet.

Het punt is of wij God nog op Zijn Woord geloven. Dit is wat Dr. McMillen tracht duidelijk te maken.

Dit is iets geheel anders dan "faith healing", of genezing op het gebed. Bij dit laatste wordt de nadruk gelegd op de genezing zelf. Dr. McMillen is echter voornamelijk geïntereseerd in de bron of voedingsbodem van die ziekten. En op overtuigende wijze laat hij zien, dat die voedingsbodem onze geest is.

Of dit dan betekent, dat de meeste ziekten ingebeeld zijn? Dat weet een medicus wel beter. Een dokter maakt dagelijks de harde werkelijkheid van ziekten mee.

Maar de auteur houdt zich wel ernstig bezig met de oorzaken van de meeste ziekten. In het voorwoord van zijn boek vermeldt hij, dat de medische wetenschap erkent, dat de meeste ziekten worden veroorzaakt door emoties, zoals vrees, droefheid, jaloersheid, wrok en haat. En hij staaft het met bewijs, zijn gehele boek door. Schattingen variëren van 60 tot 100% dat organische ziekten worden veroorzaakt door emoties.

Welnu, zegt de auteur, God beloofde Zijn volk, dat als zij trouw aan Hem zouden blijven, zij geen van de ziekten, die de Egyptenaren te verduren hadden gehad, zouden krijgen. God garandeerde een *vrij* zijn van ziekte, die de moderne geneeskunde niet kan verschaffen.

Of hij daarin gelijk heeft?

Wij zouden Dr. McMillen misschien niet in álles durven of willen volgen, maar hij heeft zich zeer aan ons verplicht, indien wij over deze dingen meer gingen denken en spreken.

Welke kracht van het geloof, en welk potentiëel van de Kerk van Christus houden wij verborgen juist op dit punt. Wij hebben allen wel menige ceremoniële wet gelezen, en wij kennen allen wel de geschiedenissen, waarin de wonderen van de Heiland worden verteld. Maar wij weten er eigenlijk niet goed weg mee. Wij zeggen dan, dat de Heiland dit alles kon doen, omdat Hij tevens God was. Misschien is dit dogmatisch wel zeer juist uitgedrukt, maar we vergeten daarbij te zeggen, dat Jezus zelf heeft gezegd: "de werken die Ik doe, kunt gij ook doen". Waarom heeft Jezus dit gezgd? Geven wij ons daarvan voldoende rekenschap? Is het, opdat wij onze schouders zouden ophalen en het voor kennisgeving zouden aannemen?

Die vraag lokt een andere vraag uit. Waarom heeft Jezus die wonderen gedaan? Dat was toch maar geen machtsvertoon! Hij is toch gekomen om het leven te redden. "Uw zonden zijn u vergeven EN sta op en ga naar uw huis". Zijn redding omvat de *gehele* mens, lichaam en ziel.

Zeker, daarin eren wij Hem en daarvoor aanbidden wij Hem. Maar die eer en aanbidding maken ons niet tot toeschouwers! De Heiland betrekt er ons in en wil er ons actief deelgenoot van maken. Niet alleen, dat degene die in Hem gelooft de werken kan doen, die Hij deed, maar die gelovige zal *groter* dingen doen. Dat staat in Johannes 14.

Betekent dit nu, dat in deze lijn doorgeredeneerd, we concluderen moeten dat ziekte niet werkelijk kan zijn? Dit zeggen de Christian Scientisten en noemen zelfs de dood onwerkelijk. Maar zo is het niet. Ziekte is precies zo werkelijk als de zonde werkelijk is. En de dood wacht iedereen. Maar wij moeten wel eens goed over de vraag doordenken in hoeverre de Here ons in staat wil stellen ziekten te *voorkomen*. In hoeverre zijn wij of kunnen wij daarin gelovig actief zijn?

Wij geloven, dat de redding door de Heiland niet alleen betrekking heeft op de zaligheid van een ieder van ons persoonlijk, maar dat de kinderen van God tezamen de nieuwe mensheid vormen. Die nieuwe mensheid moet nu reeds tot openbaring komen. Die moet gezien worden. Betekent dit, dat dit eveneens gezien moet worden in de gezondheid van de gelovigen? McMillen zegt zeer nadrukkelijk: JA. Want, zo betoogt hij, God heeft nadrukkelijk beloofd, dat indien wij Hem trouw blijven, Hij geen van die krankheden op ons zal leggen.

Wij moeten wel sterke argumenten hebben, om Dr. McMillen daarin tegen te spreken.

Faith-healers hebben in onze kringen nooit een grote populariteit genoten. Faith-healers laten doorgaans de oorzaak van de ziekte onbesproken. Dat is nu juist wat Dr. McMillen niet wenst te doen. Hij laat op grond van de Schrift zien, hoe wij door de genade van Jezus Christus de oorzaken van ziekten kunnen wegnemen. Hij besluit zijn boek aldus:

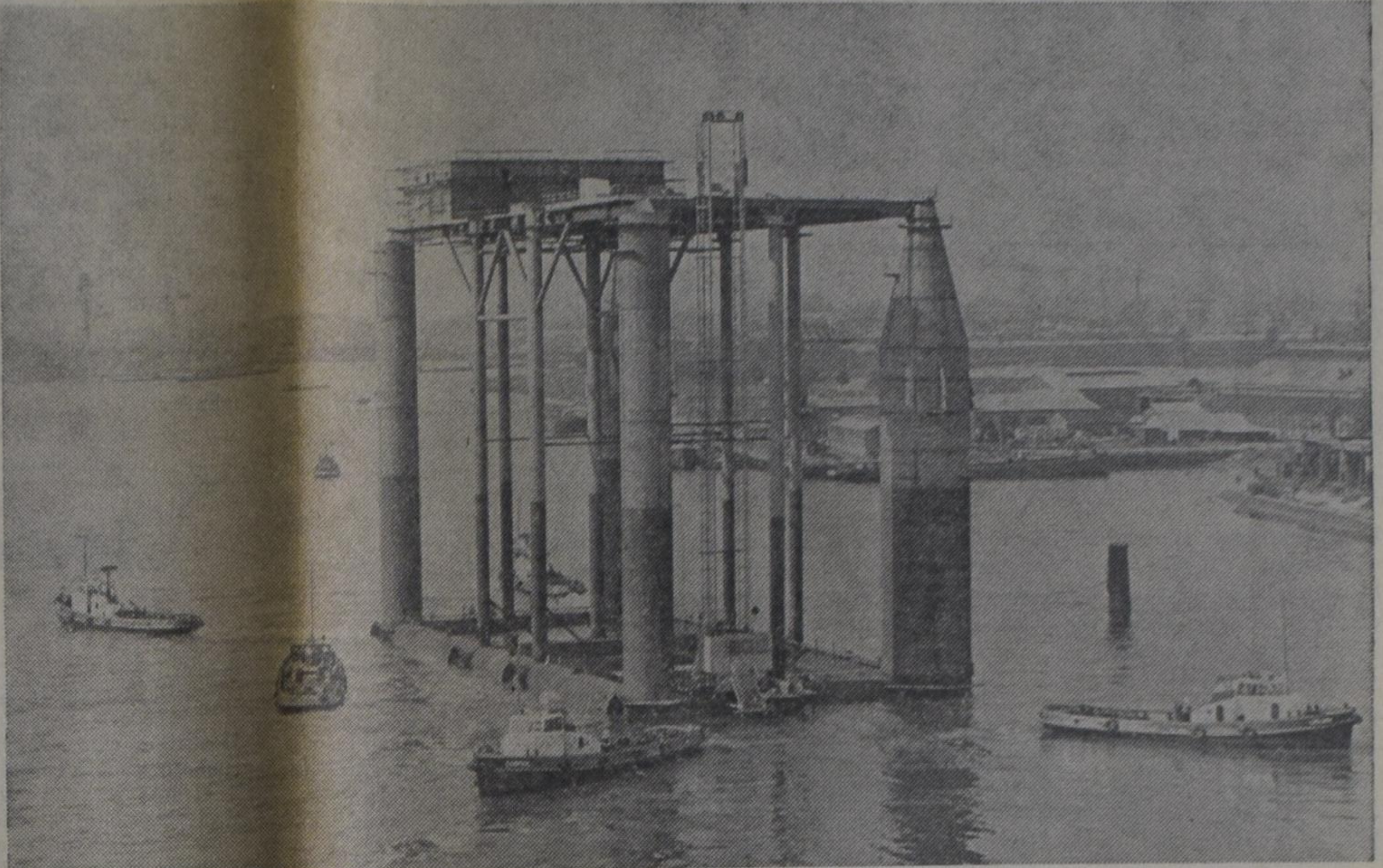
"Only when we do our part in crucifying the inner troublemaker, and in opening the door so that Christ may occupy the throne room of the soul, can we experience real living, new strength and vitality, life and inward peace, and the fulness of the promise, ". . . none of these diseases . . . ."

Daarin heeft hij iets te zeggen tot medici, ja, maar ook tot predikanten, ouderlingen, diakenen, — tot ons allemaal.

D.F.

---

*) "None of these diseases", by S. I. McMillen, M.D. Published by Fleming H. Revell Co., Westwood, N.J. "Spire Books" paperback edition.

BOOREILAND VOOR AMERIKAANSE OLIEMAATSCHAPPIJ

Rotterdam: Dit booreiland, bestemd voor een Amerikaanse oliemaatschappij, passeerde het Rotterdamse havengebied, op weg naar de werf van Wilton in Schiedam, waar het zal worden afgebouwd. Het gevaarte was afkomstig van de werven van Van der Giessen en Piet Smit in Krimpen.

DE KWESTIE KASHMIR . . .

Rondom het gelukkige dal

Sinds enkele weken komt het vraagstuk van de strijd in Kashmir voor op de voorpagina's der dagbladen. Telkens worden nieuwe zijden van dit probleem naar voren gebracht. Eerst ging het voornamelijk over grensincidenten tussen India en Pakistan. Later werd het een groot militair conflict. Als gevolg daarvan kwamen de nabuurstaten, China en Rusland in actie. De gehele Zuid-Oost Aziatische wereld ging zich met de strijd bemoeien, namelijk Indonesië en Maleisië in het bijzonder. De regering te Londen volgde met argusogen de ontwikkeling der dingen, vooral omdat zowel India als Pakistan lid zijn van het Britse gemenebest.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

De Verenigde Staten, die toch al niet veel verstand hebben van Aziatische kwesties en dientengevolge heel vaak hun plannen ten aanzien van dit gedeelte der wereld zien mislukken, zagen de hulpmiddelen die zij aan beide staten haden verschaft om zich het communisme van het lijf te houden, nu gebruiken tegen elkaar, waarbij Peking tenminste van een van beide partijen steun voor zijn politiek krijgt. En tenslotte werd een beroep gedaan op de Verenigde Naties, waarop Thant een geruchtmakende, maar tot dusver weinig succesvolle reis naar deze streken maakte.

Hoe is dat alles te begrijpen?

Wij moeten daarvoor terug gaan tot de negentiende eeuw, het hoogtepunt van het geweldige Britse rijk. De enorme gebieden van India en Pakistan behoorden toen tot het Engelse imperium. De bevolking van deze gebieden die meer dan een kwart van de wereldbevolking telt, werd redelijk goed geleid door het Britse bewind. Dit kon na bloedige oorlogen zijn macht handhaven door het tegen elkaar uitspelen, in de eerste plaats van de tegenstelling der godsdiensten, Mohammedanisme, Hindoeïsme en Boeddhisme. In de tweede plaats rekende men met de strijd tussen de aristocratisch bestuurde staten en de zich ontwikkelende democratieën. Gedurende de tweede wereldoorlog stortte dit gebouw ineen en na schier eindeloze onderhandelingen werden twee staten gevormd, Pakistan, Mohammedaans en bestaande uit twee gebieden die honderden kilometers van elkaar verwijderd lagen; en het geweldige India in het midden. Omstreden gebied bleef daarbij Kashmir. Dat betekent dus, dat de huidige strijd nog altijd het gevolg is van het vroeger koloniale bewind van Engeland.

Zoals alles in deze oosterse wereld, onttrekken oppervlakte, bevolkingsaantal en ontwikkelingstempo zich aan westerse begrippen. Zo is de oppervlakte ongeveer zeven maal die van Nederland. De bevolking is echter slechts een derde van de Nederlandse. Daarvan is drievierde Mohammedaan, bijna een vierde Hindoe en de rest voor het grootste gedeelte Boeddhist, terwijl slechts een zeer klein gedeelte behoort tot een oeroude vorm van christendom. Maar dit gebied heeft een zeer oude beschaving. De rivieren, die de grote Indische vlakte besproeien, stromen gedeeltelijk door dit gebied, waardoor deze staat van groot economisch en strategisch gewicht is. In het midden van Kashmir vindt men een dal, dat tienduizend vierkante kilometer beslaat en vermaard is door zijn heerlijk klimaat. Een eeuw geleden waren de Kashmirshawla zeer gezocht. Het merkwaardige is echter, dat de vorst van Kashmir sinds enkele eeuwen behoort tot het Hindoeisme, terwijl de bevolking voor het overgrote deel tot het Mohammedanisme behoort. Ook dit hangt samen met de Britse politiek van de vorige eeuw.

Toen bij het terugtrekken van de Britse macht het enorme Voor-Indië verdeeld werd over twee staten, India en Pakistan, werd Kashmir het struikelblok. Feit is dat het economisch op Pakistan is georiënteerd, maar door zijn regering trekt het naar de zijde van India. Bovendien wonen op de grens nog allerlei stammen, die zich van het gehele wereldgebeuren weinig aantrekken en hun eigen politiek spelen. Als gevolg van dit alles ontstond in 1947 hevige strijd, die tenslotte voorlopig gesust werd door inmenging van de Verenigde Naties. Een bestandslijn werd getrokken. Een volksstemming werd in het vooruitzicht gesteld, die overigens nog steeds niet is gehouden en waarop Pakistan thans sterk aandringt.. Er werd een soort regering gevormd, die later wat sterker kwam te staan. Maar een sterke Pakistaanse partij eist het bewind voor zich op en wenst aansluiting bij Pakistan.

Het schijnt nu wel vast te staan, dat Pakistan begonnen is met infiltraties op het gebied van Kashmir. Blijkbaar rekende het op de grotere geoefendheid van zijn troepen, die nog sterk onder Britse leiding staan en op de grotere strijdbarheid van het Mohammedanisme ten opzichte van het steeds naar ontwapening geneigde Hindoeïsme. Bovendien verwachtte het steun van een anti-communistische bond van staten, die zich uitstrekken over Turkije en Perzië en die gericht is tegen Russische agressie.

India greep toen naar het bekende strijdmiddel dat het sinds vele eeuwen gebruikt, namelijk het getal en de afstand. Het begon over een zeer verspreid gebied aanvallen. Daartegenover vermocht Pakistan met zijn altijd enigszins beperkte strijdkrachten niets.. Het kan, als het dat wil, misschien de hoofdstad van India bezetten, maar ook dat zou niets geven, omdat India door de eeuwen in staat is gebleken elke indringer op de duur in zich op te nemen, door toepassing van de zogenaamde "junglestrategie".

Op deze wijze poogt India zijn tegenstander te dwingen de strijd in Kashmir te staken, zonder dat het te strijden heeft met de aan India vijandige bevolking van Kashmir.

Het rode China, dat door de inlijving van Tibet zijn lange grens met India nog heeft vergroot, neemt thans zijn kans waar. Het komt met allerlei eisen aan India, die voornamelijk neerkomen op een terugtrekken van Indiase troepen uit min of meer zelfstandige grensstaatjes. Door dit opdringen van China wordt Rusland in beweging gebracht, omdat dit nog uit de tijd van de Czaren allerlei onvervulde wensen heeft, die voornamelijk betrekking hebben op waardevolle delfstoffen, die hier gevonden wor-

(Vervolg op pag. 2)

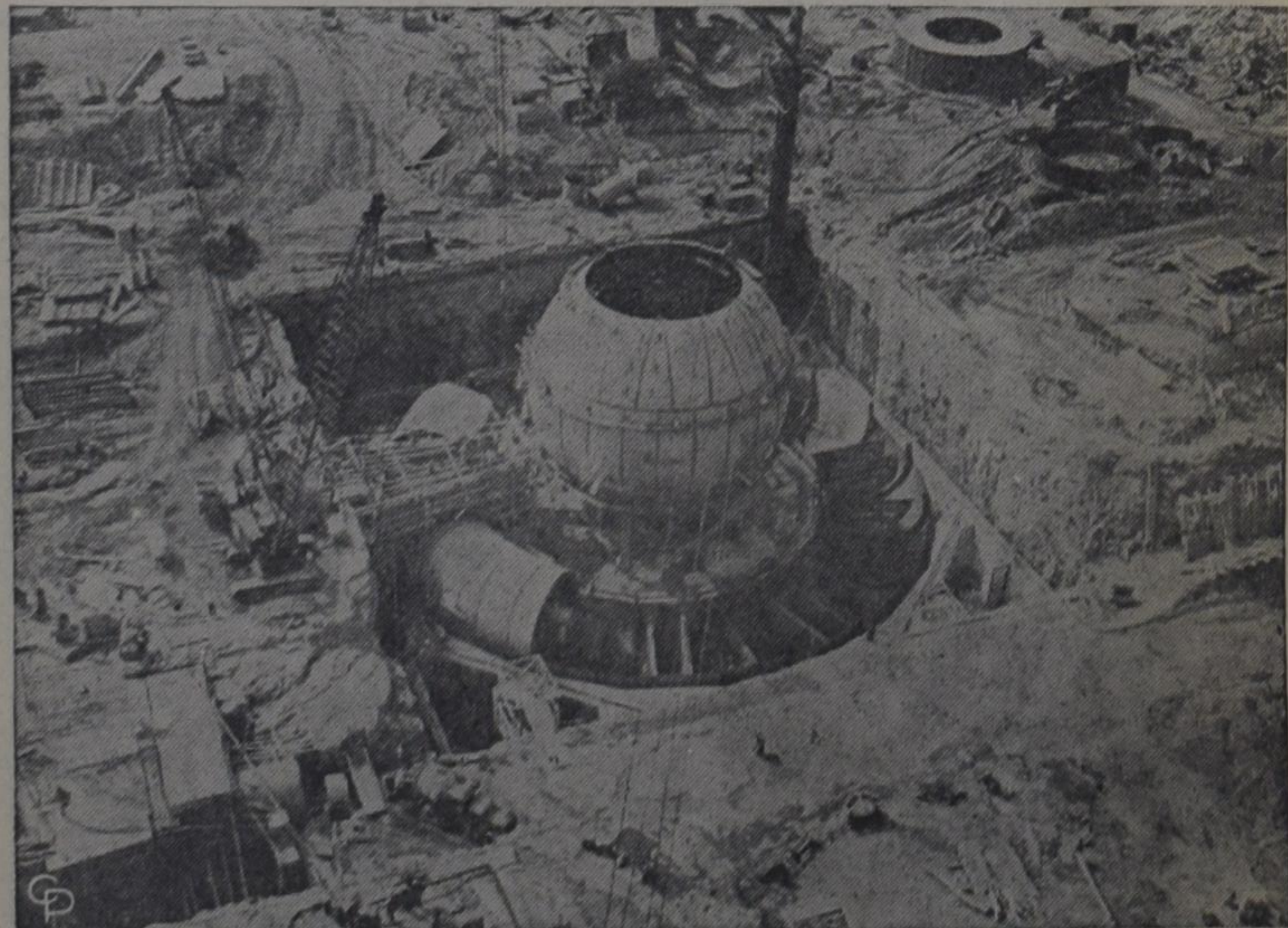
Wereldnieuws in Beeld

Het was begin september j.l. 20 jaar geleden dat de onvoorwaardelijke overgave van Japan een feit werd. Bovenstaand een foto van dit historische gebeuren aan boord van de oorlogsbodem Missouri. Links staat de inmiddels overleden Amerikaanse generaal Douglas MacArthur. De ondertekenaar namens de Japanse Koninklijke Staf is Generaal Yoshira Umeza.

De stormvloeden die herhaaldelijk het Zuidelijk deel van Amerika teisteren, beschadigen ook meer dan eens het huis van Mr. H. J. Dtringer te Centerville, Mass. Hij denkt nu gereed te zijn voor de volgende, door bij een rubberfabriek een speciale waterkering laten maken. Het is een 28 voet lange rubberbuis, die opgevuld gemakkelijk verplaatsbaar is. Gevuld met 1000 gallons water weegt de buis evenwel meer dan vier ton.

Hierboven een luchtfoto van het bouwen van een 90 miljoen dollar kostende "Nuclear Generator" te Oswega, N.Y. De stalen bal in het midden is de huisvesting voor de reactor, die 115 ton uranium kan bevatten. Deze generator zal een van de grootste ter wereld zijn en stroom leveren aan de Niagara Mohawk Power Co.

De Kwestie Kashmir

(Vervolg van pag. 1)

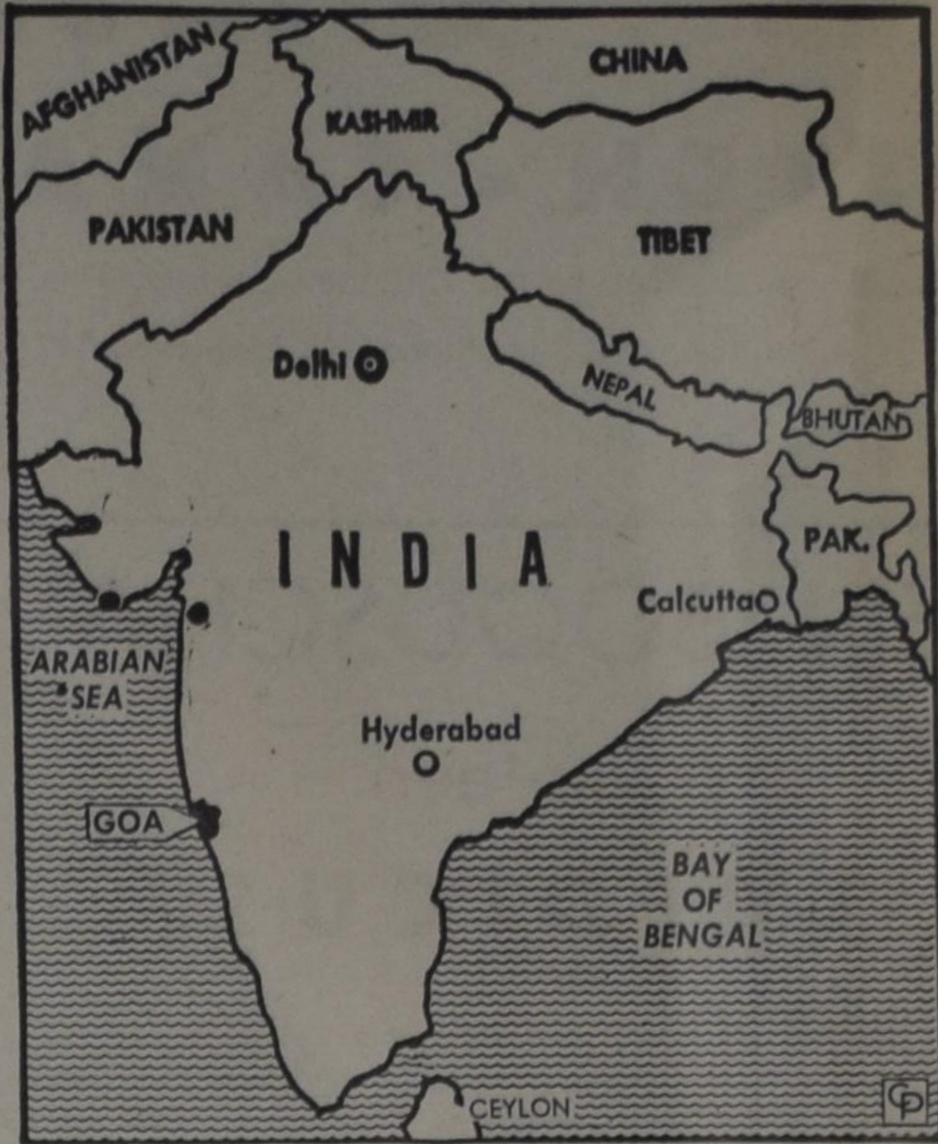
den. Bovendien houdt Rusland nauwlettend het oog op de verbindingswegen van Centraal Azië naar de Indische Oceaan.

Nog veel meer dan Viet Nam, kan dus het conflict om Kashmir aanleiding zijn tot het uitbreken van een derde wereldoorlog. Geen wonder dat Thant zijn uiterste best doet om de strijd te doen staken. Het Britse Gemenebest zit in een zeer moeilijk parket omdat beide staten gelijkelijk lid zijn van dit verbond. Maar de regering te Londen kan niet veel doen door gebrek aan geldmiddelen. Bovendien heeft Wilson maar een uiterst kleine meerderheid.

Zou het dus mogelijk zijn dat de kleine staten thans hun invloed kunnen doen gelden? Van de Verenigde Staten is weinig te verwachten. Hun belangstelling gaat meer uit naar Viet Nam.

De wereldbeschaving vindt haar eerste middelpunt in de omgeving van deze streken. Nog altijd zijn ze van meer betekenis dan men in Europa aanneemt. Maar voor het ogenblik ziet het er naar uit, dat de omgeving van het gelukkige dal een bron van ellende zal worden voor de bevolking, doordat men nog altijd geen goede oplossing heeft gevonden voor het vraagstuk Kashmir.

Mr. L. W. G. Scholten.

Mannenpraat

Onrust

Het lijkt wat vreemd om over onrust te schrijven, want onrust is niet iets waar we van houden.

Maar met onrust bedoel ik niets anders dan dat de onrustige tijd van vergaderen weer komende is. De vacanties zijn weer voorbij, in het midden gelaten of de zomertijd en de vacanties werkelijk een ruseige tijd zijn te noemen.

Mogelijk zijn er wel moeders, die dit lezen, die zeggen, o, wat een heerlijke rust, de kinderen weer naar school en alles weer heerlijk gewoon. En inderdaad het is ook zo, we verlangen soms erg naar de warme zomerzon en om eens echt uit te gaan, vrienden en familie, die ver weg wonen, te bezoeken, maar zoals met alles, is hier in dit ondermaanse bestaan het verlangen vaak meer dan het van elke dag.

Soms heeft de vacantietijd ook nog een heel verdrietige kant. Vele ouders en familieleden zijn overgekomen uit het oude vaderland of men is daar heen geweest voor kortere of langere tijd en dan is daar weer de pijn en de weemoed van de scheiding. Het zijn vreugdevolle ontmoetingen die als een droom weer voorbij zijn gegaan en we staan weer in de soms harde werkelijkheid van het gewone leven van elke dag.

Maar hoe het ook zijn moge, met "onrust" bedoelde ik alleen dat de tijd van het winterwerk weer beginnen gaat. Voor de ouderlingen komt weer de tijd van huisbezoek en voor de verschillende verenigingen weer de tijd van Bijbelstudie en alles wat er te doen is.

De besturen van de M.V.'s zijn druk bezig om weer een werkprogram voor de wintertijd op te stellen wat ook heus niet zo eenvoudig is.

Het is altijd een moeilijke en toch ook belangrijke zaak om een goed rooster samen te stellen, dat behalve leerzame ook actuele onderwerpen aangeeft. Helaas moet worden gezegd dat de liefde voor het M.V.-werk aan het tanen is. Dat schijnt een algemeen verschijnsel te zijn. In het Nederlandse Geref. Mannenblad las ik dat de Mannenbond het vorig jaar 320 leden kleiner is geworden. Dat wil nogal wat zeggen.

Maar in ieder geval hebben zij daar dan toch nog een bond en volgens het verslag nog een prachtig geslaagde bondsdag gehad en ook een maandelijks verschijnend blad.

Het zou misschien wel leerzaam en vanzelf ook wel belangrijk zijn om eens een onderzoek in te stellen naar de diepere achtergrond van deze teruggang. Zoiets zou bij voorbeeld mogelijk zijn voor de ouderlingen bij het huisbezoek, want de kerk heeft hier toch zeker wel belang bij.

Mochten er net als vorig jaar verenigingen zijn, die prijs stellen op een werkrooster zoals wij die voor onze leden hebben samengesteld dan zijn wij gaarne bereid om er weer enkele toe te zenden. Het behoeft geen bezwaar te zijn, dat men geheel of gedeeltelijk in de Engelse taal werkt het is allen maar de bedoeling om elkaar behulpzaam te zijn bij het zoeken naar goede onderwerpen en suggesties.

Er zijn natuurlijk ook verenigingen, die een geheel andere manier van werken hebben en nooit inleidingen maken, maar wij doen het altijd nog op de ouderwetse manier en het lijkt ons de beste manier van werken.

Het is niet nodig om de M.V. "Schrift en Belijdenis" te Essex, Ont., waar ondergetekende ook bij behoort, als voorbeeld te stellen, maar wel wil ik even verklappen, dat wij meestal goede vergaderingen hebben en door sommigen is ook wel eens opgemerkt dat ze op de M.V. veel geleerd hebben. En voorzover ik het bestuur ken, ben ik er verzekerd van dat ze met een goed werkagenda voor deze winter voor de dag zullen komen.

Laat het dan wat onrustig zijn met al dat vergaderen en inleidingen maken, maar er ligt ook een zegen in, niet alleen voor de kerk in 't geheel, maar ook voor eigen hart en leven.

T. Schinkel.

(Alle inzendingen voor deze rubriek aan T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.)

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

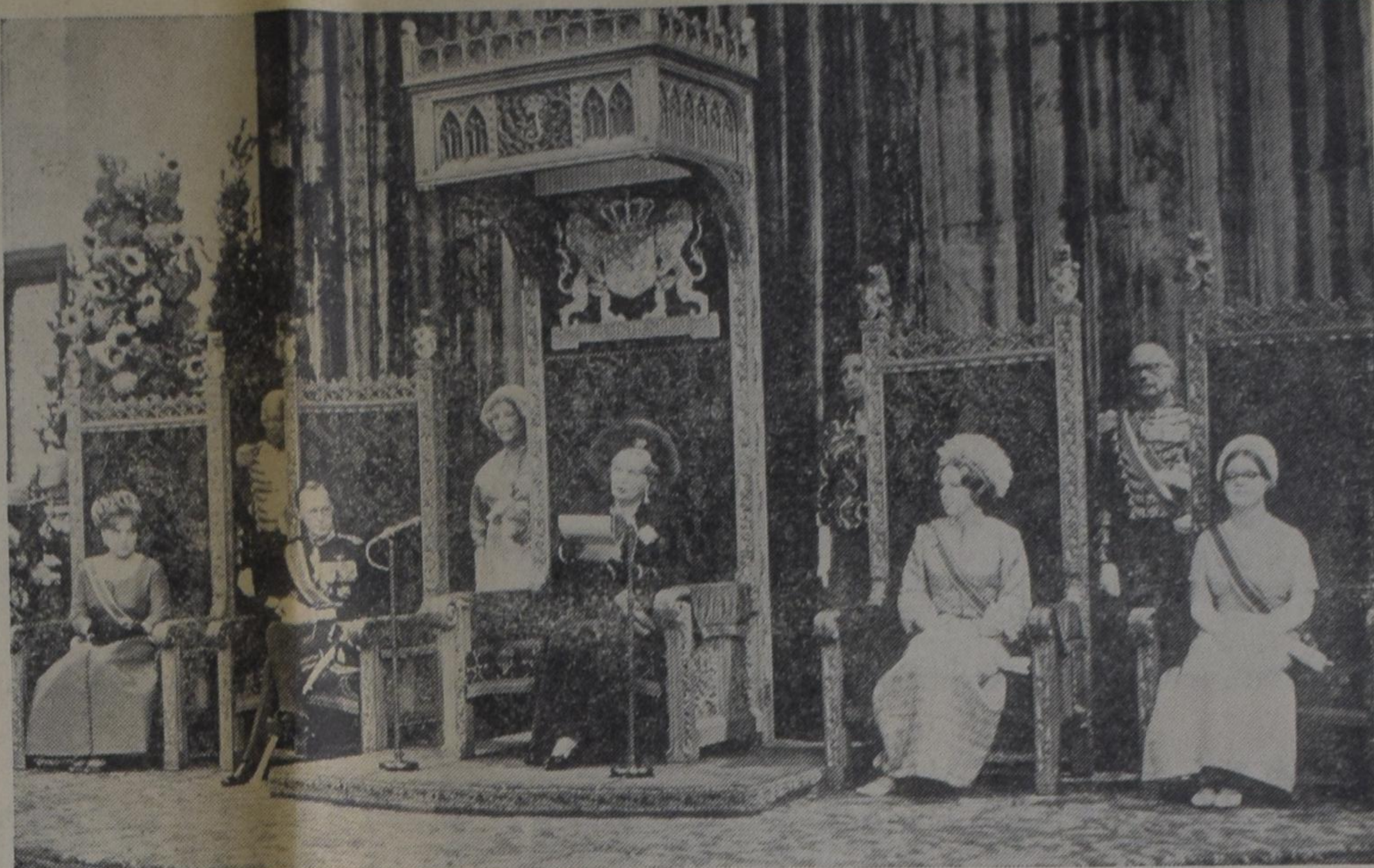
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

PRINSJESDAG 1965

Een overzicht van de Ridderzaal tijdens het uitspreken van de Troonrede door H.M. de Koningin. De foto toont v.l.n.r. Prinses Margriet, Z.K.H. Prins Bernhard, H.M. de Koningin, Prinses Beatrix en Prinses Christine. (Voor bijzonderheden over de Troonrede zie het atikel op pagina 5.)

Aan de Alarmklok Getrokken

②

door Dr. L. Praamsma.

Naar aanleiding van:
Dr. M. J. Arntzen, De crisis in de Gereformeerde Kerken. Uitg. Buyten en Schipperheyn.

Dr. Arntzen heeft zich in zijn brochure nadrukkelijk beperkingen opgelegd. Hij heeft niet willen schrijven over alle tijdssymptomen in de kerk, niet over de oecumenische kwestie, niet over de vraag van Christelijke politieke partijvorming, niet over de nieuwe sexuele moraal (blz. 65), maar over drie fundamentele kwesties, **nl. het gezag van de Heilige Schrift, het gezag van de Belijdenisgeschriften, en de uitverkiezing en de tweeëlei bestemming van de mens.**

Wat het gezag van de Heilige Schrift betreft, dr. Arntzen stelt de klassiek Gereformeerde opvatting voorop, zoals hij die vindt in art. 4 van de Ned Geloofsbelijdenis en zoals die gehandhaafd werd in 1926 (kwestie-Geelkerken). In dit verband citeert hij H. Bavinck, die in zijn Dogmatiek poneert, dat de moeilijkheden, welke de Heilige Schrift zelve tegen haar inspiratie ons biedt, niet nieuw ontdekt zijn in deze eeuw, maar te allen tijde reeds zijn opgemerkt. Volkomen ad rem laat dr. Arntzen hierop deze woorden volgen: 'Dit is van betekenis, omdat men in deze dagen nog al eens de opmerking hoort, dat nu nieuw licht zou zijn gevallen op de kwestie van de uitlegging van Gen. 1—3, waardoor de beslissing van de synode van Assen 1926 wel herziening zou behoeven. Een dwaze uitvlucht is dit, en wij kunnen dr. Buskes begrijpen, wanneer hij daartegenover poneert, dat hij dit licht dan blijkbaar al had in 1926. Hoe kan men de synode van Assen, nu bijna 40 jaar geleden, toedichten, dat zij geen oog had voor de moeilijkheden, die zich hier voordoen, en menen, dat het licht pas is opgegaan voor de tegenwoordige generatie van gereformeerden?' (blz. 7).

Wat wordt dan door die huidige generatie te berde gebracht?

Dr. Arntzen geeft verschillende concrete voorbeelden.

Hij wijst op een in 1962 verschenen nummer van 'Bezinning' waarin 'over de historische betrouwbaarheid van Gen. 1—3 zeer ongereformeerde opvattingen werden gedebiteerd.' (o.a. de allegorische opvatting over de schepping van Eva uit een rib van Adam).

Vervolgens wijst hij op een artikel van prof. Koole in het Ger. Theol. Tijdschrift van 1963 over 'Het literair genre van Genesis 1—3', waarin de mogelijkheid onder ogen wordt gezien, dat het begin en eind van het boek Job een verdicht verhaal is, gewezen wordt op onderling tegenstrijdige berichten over de strijd met een overwinning op Goliath, en geconcludeerd wordt dat de bijbel verschillende historische literatuurgenres kent, die niet alle dezelfde historische nauwkeurigheid bezitten. Dr. Arntzen merkt in dit verband op: 'Voert men Koole's beginsel in, dan zal er misschen nog heel wat meer onder de historische critiek moeten vallen.' (blz. 11) Hij citeert ook uit een later artikel van deze hoogleraar in hetzelfde tijdschrift (mei 1965), waarin hij opnieuw spreekt van de graad van historiciteit van verschillende wonderverhalen van de Bijbel, en enerzijds beweert dat men oog moet hebben voor het populair karakter van deze verhalen, anderzijds dat ze onderstellen, dat er een tastbaar feit gebeurd is. (Toegepast op de geschiedenis van Elia op de Karmel en de drijvende bijl van Elica).

Vervolgens wijst dr. Arntzen op de beschouwingen van dr. Kuitert, die in 1963 een referaat publieceerde over 'De goede schepping.' In dat referaat sprak deze Amsterdamse Gereformeerde studentenpredikant het uit, dat 'een goede schepping als de oertoestand van een prille wereld geen wetenschappelijk gegeven is', dat het verhaal van Gen. 3 onder hetzelfde gezichtspunt beschouwd kan worden als dat van Gen. 1, waarin materiaal gevonden wordt ontleend aan Babylonische mythen, omgevormd tot een belijdenis van Israels God. En in een later artikel stelde dr. Kuitert de vraag, of 'Gen. 3 wel een incident in historische zin kan zijn.' (1964).

In het voorbijgaan merkt dr. Arntzen op, dat Paulus in II Cor. 11:13 de historische werkelijkheid van Gen. 3 aanvaardt en hij zegt daarvan: 'Dat is een heel belangrijk element, maar Kuitert acht het blijkbaar niet nodig zich hiervan rekenschap te geven.' (blz. 15)

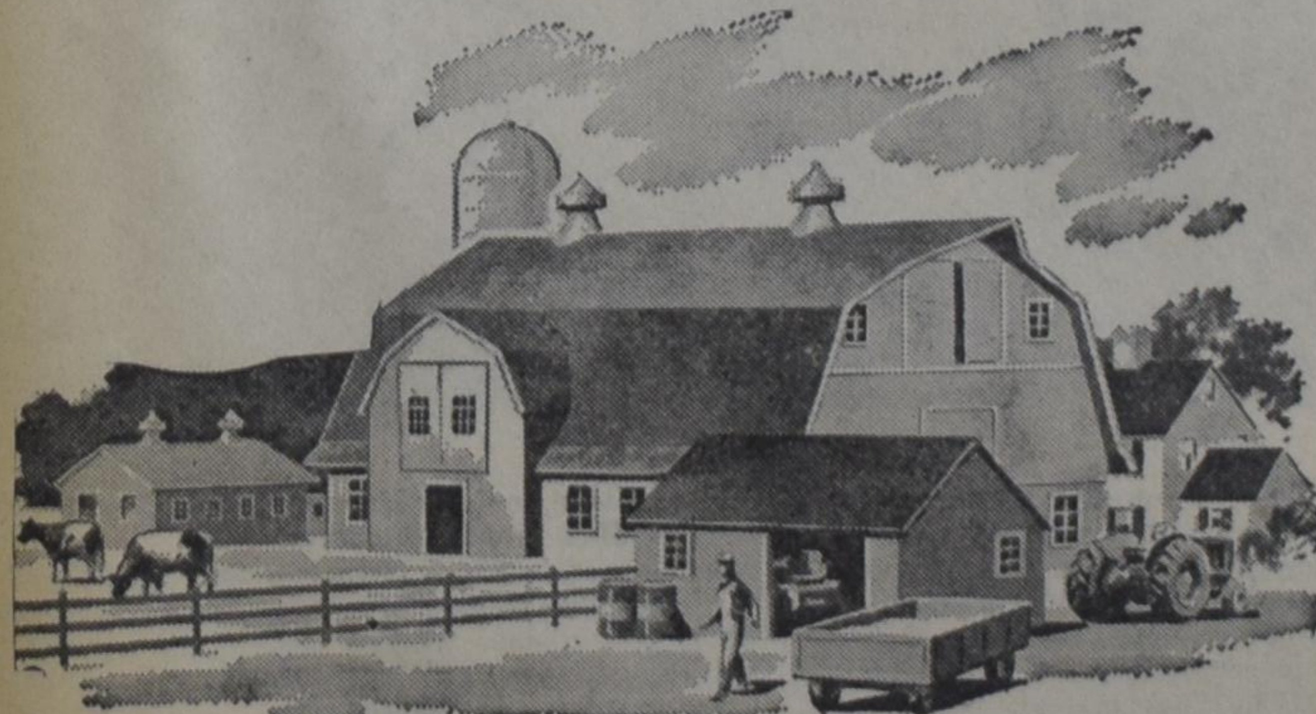
Daarna komen de beschouwingen van dr. Rossouw, die in 1963 aan de V.U. promoveerde, en van dr. Hartvelt aan de orde. Dr. Rossouw is nu professor in Zuid-Afrika; in zijn proefschrift beweerde hij, dat niet elk onderdeel van de Bijbel evenveel aanspraak heeft op geloof, en hij maakte er aanmerking op, dat men geleerd heeft, dat ook de historische, chronologische, biologische bizonderheden in de Bijbel geopenbaarde waarheden zouden zijn. Zijn hoofdstelling is dat de duidelijkheid van de Schrift alleen zou functioneren in de correlatie van geloof en openbaring. Daartegenover stelt dr. Arntzen, met een beroep op Matth. 7:26 en Ez. 2:5, dat de Bijbel ook voor ongelovigen duidelijk is.

Grote bezorgdheid spreekt tenslotte dr. Arntzen in dit gedeelte van zijn brochure uit over de wijze, waarop prof. Berkouwer reageert op het nieuwe R.K. denken inzake de H. Schrift. Hij schrijft op blz. 24: 'Het is duidelijk, dat Berkouwer's sympathieën uitgaan naar de nieuwere theologen met zeer vrije opvattingen over de bijbel en hun gezag.' Hij voegt eraan toe, dat het natuurlijk ongeoorloofd is, prof. Berkouwer dergelijke opvattingen in de schoenen te schuiven. Maar wat hij mist, is 'een woord van afkeuring of bezorgdheid zelfs over de verbijsterend ver gaande Schriftcritiek in r.k. kring, die de historiciteit van onze eerste voorouders in het paradijs loochent, hele stukken van het O.T. en N.T. voor verzonnen houdt, of scheppingen van de oergemeente; maar als iemand dan critiek heeft, die begrijpelijk fel is, omdat het Woord Gods wordt aangetast, dan krijgen de verdedigers van het bijbelgezag van prof. Berkouwer een berisping.' (blz. 25)

En dan gaat tenslotte dr. Arntzen op de vraag in, reeds in mijn eerste artikel vermeld, of hij met deze opmerkingen niet de kerkelijke weg had moeten bewandelen. Hij schrijft: 'Zij, die het Schriftgezag aantasten op een veel ingrijpender wijze dan Geelkerken ooit gedaan heeft, maken daarmede onze Gereformeerde kerken kapot. Als Van Teylingen in zijn brochure zegt, dat de mensen die bezwaren hebben, dan geen wantrouwen moeten zaaien, en hun bezwaren moeten brengen waar het hoort, nl. op de kerkelijke vergaderingen, dan antwoord ik dat ds. Van Teylingen de zaken omdraait. Niet zij die trouw willen blijven aan Schrift en belijdenis moeten bezwaarschriften indienen, maar zij die het Schriftgezag en het belijdenisgezag bestrijden moeten dit doen.' (blz. 27)

Naar mijn mening is deze opvatting ten dele ad rem. Ten dele, want inderdaad zijn wel de uitspraken van de Synode van Assen 1926 in de "ijskast' van een commissie gezet, maar dat betekent stellig niet, dat het in de Ned. Ger. Kerken nu geoorloofd is, deze besluiten op zo flagrant wijze tegen te spreken, als blijkens de door dr. Arntzen verstrekte gegevens gebeurt.

Anderzijds kunnen dr. Arntzen en degenen die zijn gevoelens delen, zich niet op deze wijze van de 'kerkelijke weg' afmaken. Ze zullen niet mogen volstaan met te zeggen: laat toch de kerkelijke vergaderingen hun plicht doen. Ze zullen de kerkeraden aan moeten spreken, waarvan de personen, wier namen ze genoemd hebben, lid zijn. En evenzeer de deputaten, die op deze personen toezicht oefenen.

EEN PLOEGWEDSTRIJD... EN EEN DAMES-COMITÉ

Ieder jaar wordt in Ontario een wedstrijd gehouden om te zien wie het beste ploegen kan. Daar bestaat altijd een zeer grote belangstelling voor. Van heinde en ver komen de mensen om te zien, wie het er het beste afbrengt.

Dit jaar zal de wedstrijd worden gehouden op de Massey Ferguson Farm in Agincourt, Ont.

Nu ligt Agincourt heel dicht bij Scarborough. Beide plaatsen maken deel uit van Metropolitan Toronto. En in Scarborough woont een aantal wakkere dames die het maar niet voor kennisgeving hebben aangenomen, dat de jaarlijkse ploegwedstrijd zo vlak bij huis wordt gehouden. Zij zijn van plan om op de Massey Ferguson Farm een restaurant te openen. Dat is "fun" en het levert nog aardig wat op ook, want de ploegwedstrijden worden altijd gekenmerkt door een druk bezoek. Welnu, de fun is voor de dames zelf, maar de netto opbrengst zal worden besteed voor de bouw van een christelijke school, waar men in Scarborough verlangend naar uitziet. Een erg origineel initiatief, dat waard is gehonoreerd te worden.

Het restaurant krijgt een "Dutch Kitchen". Dit is reeds een attractie. Maar deze attractie wordt nog groter, als men weet, dat deze Hollandse keuken het domein zal worden van de bekende (beter: beroemde) koster van de First Chr. Ref. Church of Toronto, Mr. Klaas Noordhuis. Wie wel eens het voorrecht heeft gehad een vergadering met maaltijd in die kerk te hebben bijgewoond, weet wat het is als "Klaas" de kok is geweest. Het is "finger-lickin' good".

Ook dit jaar zullen weer vele van onze lezers naar de ploegwedstrijd gaan. Wij zouden hen willen aanraden, vooral naar dat restaurant uit te zien. De dames verwachten u daar en zij hebben op veel klanten gerekend.

De ploegwedstrijd wordt gehouden op 12, 14, 15 en 16 oktober.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Amsterdam

Tussen het tweestromenland en het kustgebied van de Middellandse Zee ligt de barre Syrische woestijn. De enige asfaltweg er doorheen loopt van Bagdad naar Jordanië; duizend kilometer lang niets te zien dan een rotsachtige vlakte, bedekt met een laag stof. Geen huis, geen kip, hier en daar een stukje onkruid.

Dan komt Jordanië, het heilige land, zoals de folders orakelen. Inderdaad liggen bekende plaatsen als Jericho, Jeruzalem, Hebron en Bethlehem in koning Hoesseins gebied. Jeruzalem is natuurlijk de grootste trekpleister als heilige stad zowel voor Christenen als Mohammedanen. Die stad mogen we niet laten schieten.

Om dat ook eens mee te maken hebben we de auto in Amman laten staan en zijn we per autobus naar Jeruzalem gereden. Zoiets kost hier maar een habbekrats en is erg aardig. Om te beginnen is er altijd ruzie over de plaatsen. De bediende aan het loket geeft juist zitplaats elf tweemaal af, de man met de grootste mond krijgt zijn zin, de andere moet met het middenpad genoegen nemen. Het grootste gedeelte van de bus wordt bezet door mannen, hun trotse bruingebrande hoofden bedekt met typisch Arabische kafiyeks. De enkele vrouwen, 'n donkerkleurig gebloemd "beddelaken" om zich heen gedrapeerd proberen met weinig succes de kleintjes stil te houden. Tot vlak voor het vertrek lopen jochies de bus door en prijzen hun waar aan. Broodjes, niet te definiëren limonade, kauwgum en loterijbriefjes zijn troef.

Als alle bagage bovenop het dak vastgesjord is geeft de chauffeur het signaal van vertrek en dan zet het gevaarte zich in beweging. De wegen zijn goed in Jordanië, de bussen rijden snel ook in het bergachtige Judea. Gespannen zien we uit als de stad nadert. Aardige tegen de heuvels op gebouwde landhuisjes wisselen af met flats en modderhutten. Een scherpe bocht en daar ligt de oude stad ingesnoerd binnen een muur van grauwe steen. Door een der zes poorten lopen wij naar binnen.

Zoals gebruikelijk bieden een paar jongens aan als gids te dienen. De belangrijkste bezienswaardigheid is de Via Dolorosa naar de traditie de weg van Christus' kruisgang. De reeks halve bogen over de nauwe straat is bekend van honderden romantische foto's. De vreemde lichtval in de toch al oud aandoende schilderachtige straat geeft inderdaad een mooi effect. Typisch Rooms is de preciese aanduiding van een negental halteplaatsen: Hier nam Simon het kruis over hier sprak Jezus de vrouwen van Jeruzalem toe en zo voort.

De kerk die naar men zegt staat boven de plaats van Christus' graf is al een uiterst merkwaardig product. Voor het eerst werd de bouw van zulk een kerk voltooid in 325 door de Christenkeizer Constantijn. Deze kerk en een volgende werden door oorlogsgeweld verwoest. De kruisvaarders lieten het er niet bij zitten en in het midden van de twaalfde eeuw voltooiden zij hun pronkwerk. Na een grote ramp in 1808 werd deze kerk "gerestaureerd". De delen van het huidige belabberde bouwsel zijn in het bezit van respectievelijk de Grieks-Katholieken, de Rooms-Katholieken, de Kopten, de Abessyniërs, en de Armenisch-Orthodoxen. Het graf zelf is gemeenschappelijk bezit en het voorwerp van afgodische verering. De tonelen die zich er afspelen schelen nauwelijks van die in Mohammedaanse heilige steden als Qum en Isphanan. Tientallen kussen de steen waarop de engel van het graf zou hebben gezeten; devoot zeggen ze gebeden op, zich op de knieën werpend. Wat staat de protestant hier toch ver van af.

Diep getroffen door dit religieus fanatisme lopen we langzaam de kerk uit, de levendige bazar binnen. Onze gidsen, twee studenten aan de middelbare school, brengen ons naar de leukste winkeltjes. Ze doen hun best ons een Mariaprentje aan te smeren, maar hebben meer succes met een oud Damsceens zwaard.

Een bezoek aan de grote moskee trekt niet aan en daarom gaan wij gevieren op naar het wereldberoemde Oudheidkundig Museum. De grote attractie daar is een zaal gewijd aan de Dode Zee rollen. Enige jaren geleden zijn namelijk bij de Dode Zee een reeks Bijbelfragmenten gevonden. Het waren handschriften van de Joodse secte de Essenen, die in de woeste streken rond het plaatsje Qumran een vorm van communaal leven leidden. In het museum worden een paar profetenfragmenten tentoongesteld, samen met de gerestaureerde vazen waarin de rollen gevonden werden. Grote foto's van de plaats der opgraving en een heldere verklarende tekst geven de bezoeker de gelegenheid een afgerond beeld te krijgen.

We nemen afscheid van onze Jordaanse vrienden met de belofte nog van ons te doen horen uit "Hollanda, het land met zijn mooie bloemen en vette koeien". Dan lopen we terug naar het busstation. De zon daalt snel en een enkele boom op een heuveltop steekt schitterend af tegen de roodgekleurde avondlucht als wij namijmerend de tocht naar de heuvelstad Amman maken.

Volgende keer over het Arabische Zwitserland, Libanon.

Arie 't Veld.

LEVENDE DOMMEKRACHT

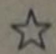
Zuid-Afrika is rijk aan wildtuinen. Behalve de wereldberoemde Kruger-wildtuin zijn er in dit land nog een heel aantal andere wildreservaten .Eén ervan is het bekende Addopark.

In de Kruger-wildtuin worden bezoekers gewaarschuwd tegen leeuwen en olifanten. In het Addopark is echter een schildpad de grootste lastpost. Dit bekende dier, dat geweldig sterk moet zijn, maakt er een gewoonte van onder de auto's van bezoekers te kruipen en deze op te tillen. Zij maakt dan bewegingen, die de inzittenden bijna zeeziek doen worden.

Een tijdje geleden was de schildpad zoek. Niemand wist waar het dier gebleven was.

Een paar dagen geleden, toen de Directeur van Nationale Parken, de heer Rocco Knobel, het Addopark bezocht, vond de schildpad zeker dat zij bij dit hoge bezoek niet mocht ontbreken. Zij kwam tenminste te voorschijn en koos de auto van de heer Knobel uit voor haar bekende spelletje.

Beelden van en uit NEDERLAND

Troonrede en Miljoenennota

Het kraantje dicht.

De Troonrede was dit jaar beter geredigeerd dan vorige jaren. Meer overzichtelijk en duidelijker. De gewone man zou zeggen: minder stadhuistaal.

Teven was zonder twijfel de socialistische invloed merkbaar. **Het Vrije Volk** vond de troonrede een van de opgewekste die men zich kan denken. En **Vondeling's** Miljoenennota bracht volgens dit blad meer vaart in het regeer.

En daarin ligt dan de rechtvaardiging van de deelneming van de socialisten aan de regering.

Nu zijn Troonrede en Miljoenennota een tweeling.

Beide voor de verantwoording van het Kabinet.

De Troonrede geeft algemene richtlijnen, de Miljoenennota biedt het financilële raam, waarbinnen deze regelingen tot stand moeten komen.

Het schijnt, dat het **Kabinet** aan de Minister van Financiën (Vondeling) ruim baan heeft geboden in het verhogen van uitgaven. Hij komt met een budget van f 17.065 miljaard aan inkomsten en f 18.150 miljard aan uitgaven, aldus met een tekort van 1.085 miljard, om de socialistische deelneming te demonstreren, doch anderzijds is hem de pin op de neus gezet en verklaart de Minister zelf, dat de Volksvertegenwoordiging nu verder maar geen poging moet doen om meer uitgaven te creëren. Het kraantje dicht, nadat men zelf volop gedronken heeft.

Waar nu de indirecte belastingen flink zullen worden verhoogd, het particulier bestedingsplafond zal worden verlaagd om het Rijk meer te laten besteden, z.g. om de inflatie te bestrijden, blijft de vraag, of het Parlement zich daarbij zo gemakkelijk op een zijspoor laat rangeren.

In sommige bladen en vooral ook van de kant van de bedrijfstakken, die door verhoogde omzetbelastingen getroffen worden (textiel- en schoenfabricatie), is de critiek al losgebroken.

Toen een vroegere regering het rijwielbelastingplaatje invoerde, schreeuwde men van socialistische kant moord en brand. Nu gaat Minister Vondeling de tabak en sigaretten 25% duurder maken, de bromfietsen, televisietoestellen, platenspelers, kampeerwagens etc. in prijs verhogen, waartegenover een niet veelbetekenende belastingverlaging op lange termijn staat, waardoor dus wel terdege ook de arbeiders worden getroffen.

Stel je voor dat het Kabinet-Marijnen dit twee jaar geleden had voorgesteld, wat zouden **Het Vrije Volk** en **Het Parool** te keer zijn gegaan.

Geen wonder, dat het Consumentenblad een fikse prijsstijging verwacht en een verhoging van de kosten van het levensonderhoud. Ook de Vakverenigingscentrales zijn op dit laatste punt zeer gevoelig, omdat bij duurder levensonderhoud, onmiddellijk weer de eis van hogere lonen volgt en dan gaat de spiraal, die men nu wil tegenhouden, steeds uitzetten.

Vandaar dat men ondanks de mooie en duidelijke Troonrede, helemaal niet zo gelukkig is met de plannen van deze Regering, die in de Miljoenennota haar eigenlijke gezicht vertoont.

Voorspellen is moeilijk en wij wagen ons daar liever niet aan, doch het is niet ondenkbaar, dat het Kabinet vooral zal stuiten op verzet in de Eerste Kamer.

De Tweede Kamer zal misschien om politieke redenen de onpopulaire verhogingen van de directe belastingen slikken, de meer zakelijke Senaat, met figuren in zijn midden als **Prof. J. Zijlstra** en **Ir. Geuze**, zal minder gemakkelijk in het gareel lopen.

De tijd zal het leren.

Plannen om te komen tot het bouwen van 125.000 woningen per jaar, herziening van het onderwijs, hervorming en modernisering van ons recht, handhaving van het prijsbeleid, de aanpassing van de mijnindustrie, structuurverbetering van de landbouw en visserij en nog meer in de Troonrede aangekondigd, zullen natuurlijk op zich zelf op instemming kunnen rekenen.

In dit opzicht komt de Kabinetspolitiek goed tot haar recht en mag zeker gezegd worden, dat Minister-president Cals een sterkere figuur is dan zijn voorganger.

Het voor de burgerij bedenkelijke is echter, dat als de Overheid ergens haar vingers inzet, er van een terugtreden nooit meer sprake is en dat de lasten altijd hoger worden. Des te zwaarder wordt de klap en de misère als de groei van de nationale productie daar eens geen gelijke tred mee zou houden en de wal het schip van Staat keert.

Het **Algemeen Handelsblad** (liberaal) schrijft dan ook van de "nering naar de tering" zetten, het omgekeerde dus van een gezonde levensregel.

Er zijn ook enkele zoethoudertjes.

De vrijgezellenbelasting gaat omlaag, bij vererving tussen echtgenoten zal geen successierecht worden geheven, de omzetbelasting op papier wordt afgeschaft en de douane-tarieven tussen de E.E.G.-landen worden verlaagd. Doch of dit opweegt tegen duurdere kleding en schoeisel, hogere prijzen voor gedistilleerd, tabak, petroleum, benzine, auto's, radio's en t.v.-toestellen en tal van andere producten, staat te bezien.

Nu de liberale oud-ministers **Toxopeus** en **Witteveen** weer lid van de Tweede Kamer zijn geworden, mag een krachtiger oppositie van de liberalen verwacht worden. En de boerenpartij van de heer **Koekoek** krijgt alle gelegenheid voor nog meer demagogie.

De **Telegraaf** heeft de ouverture al geblazen.

Al met al mag een interessant parlementair jaar worden verwacht, waarbij te hopen is dat de belangen van het land en het Nederlandse volk niet aan de partijpolitiek zullen worden opgeofferd.

* * *

De Troonrede begon met een persoonlijk woord van Koningin Juliana. Zij dacht met dankbaarheid terug aan hetgeen plaats vond bij de verloving van haar dochters. Een goedkeuringswet voor het huwelijk van Prinses Beatrix is ingediend.

Het huwelijk vindt in het komende voorjaar plaats, waarschijnlijk in maart, te Amsterdam.

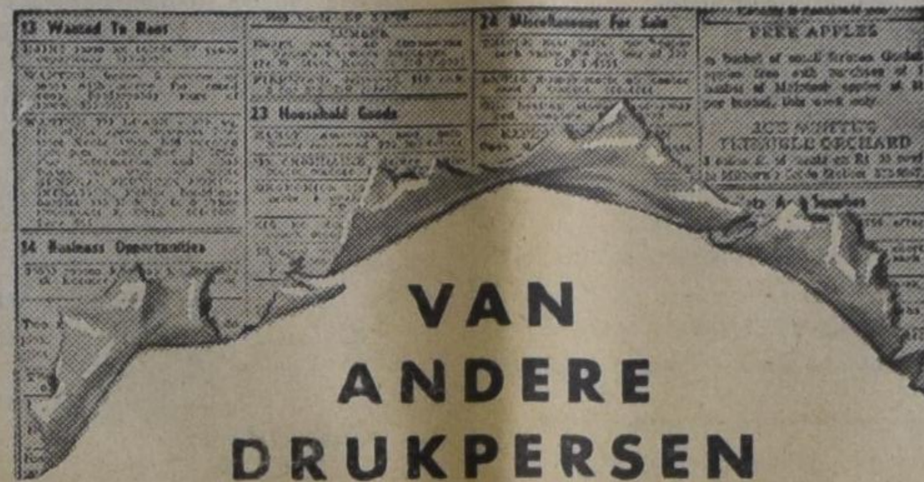
Evenzo hopen Prinses Margriet en de heer Pieter van Vollenhoven het volgende jaar te trouwen.

De Koningin en Prins gaan nu spoedig een langdurig bezoek brengen aan Suriname en de Antillen.

Het was daar, ondanks zelfstandigheidsbewegingen van kleine groepen, dat de Kroonprinses met groot enthousiasme werd ontvangen en ook Koningin en Prins zeker met vreugde zullen worden begroet.

De eenheid van het Koninkrijk ten goede.

Cn.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

TOENADERING

De kerkeraad van de (Syn.) Geref. Kerk van Schiedam heeft aan de vrijgemaakte kerkeraad ter plaatse "met oprechte dankbaarheid" bericht, dat hij aan ds. C. Vonk, vrijgemaakt predikant ter plaatse, een brief gezonden heeft waarin hij met betuiging van hartelijk leedwezen over zijn aandeel in de gemeenschappelijke schuld uitspreekt, dat hij de in aug .1944 op deze predikant toegepaste schorsing niet meer verantwoord acht en voorts hem berichtte, dat hij zijnerzijds van harte bereid is opnieuw de weg tot elkander te vinden. Dit besluit viel in de kerkeraad met eenparigheid van stemmen. Voorts heeft de kerkeraad aan de 16 in september 1944 afgezette ambtsdragers of bij hun verscheiden aan hun nabestaanden een schrijven doen toekomen waarin o.m. wordt opgemerkt, dat het verbreken van de broederlijke gemeenschap die tot hun afzetting geleid heeft niet alleen aan hen heeft gelegen en dat zij daarover hun hartelijk leedwezen betuigen. Hunnerzijds zijn zij bereid en dit van harte, de weg tot elkander te zoeken. Ook aan de heer J. Hees, wiens kind in aug. 1944 niet gedoopt werd, is een brief uitgegaan waarin betreurd wordt, dat niet aan hem is gezegd, dat diens opvattingen niet in strijd zijn met de leerbeslissingen en er dus zijnerzijds geen bezwaar bestond dat de heer Hees in de geest van die opvattingen met een eenvoudig ja antwoordde. De kerkeraad sprak eindelijk uit, dat hij tot samenspreking bereid is om zo mogelijk te komen tot het beoefenen van de geloofs- en Avondmaalsgemeenschap in één kerk. De kerkeraad wil die samenspreking houden op de grondslag van de drie formulieren van enigheid. Na en als vrucht van zulk een samenspreking kan nader bezinning volgen, opdat een verder te volgen gedragslijn kan worden bepaald. De kerkeraad vertrouwt dat zijn besluiten en voorstellen in broederlijke geest zullen worden aanvaard en beoordeeld in het geloof van onze Zaligmaker.

—"Kerknieuws"

•

OPMERKELIJK R.K. RAPPORT OVER LATIJNS AMERIKA

De rooms-katholieke kerk heeft in de twintigste eeuw in Latijns-Amerika nu al meer mensen aan de Reformatie verloren dan in geheel Europa in de Reformatietijd. Dit heeft de Jezuïetenpater Prudencio Damboriena, die hoogleraar is aan de Xaverius-universiteit te Bogoto (Columbia), uitgerekend.

De bevolking van Latijns-Amerika neemt jaarlijks toe met 2,6 procent. Het protestantisme stijgt per jaar met vijftien procent. Er zijn in Latijns-Amerika 130 protestantse bijbelscholen, meer dan duizend protestantse middelbare scholen driehonderd protestantse tijdschriften aldus pater Damboriena.

Hij voorspelde dat er binnen vijftig jaar vijftig miljoen protestanten in Latijns-Amerika zullen zijn. Thans zijn dat er niet meer dan veertien miljoen terwijl het er aan het begin van deze eeuw nog maar honderdduizend waren.

Belangrijker echter dan de cijfers van het rapport van deze Columbiaanse roomskatholieke hoogleraar is de rustige objectieve wijze waarop hij deze ontwikkeling analyseert . . . . Hij verhult de feiten niet en beschuldigt de protestanten er evenmin van dat zij "schapen stelen". Hij doet ook geen appèl op de regeringen om de protestantse zendelingen uit te bannen.

Wat voor de rooms-katholieke benadering van het protestantisme in Latijns-Amerika al evenzeer een novum is is dat pater Damboriena onderscheid maakt tussen mormonen, Jehovah's getuigen en dergelijke groepen enerzijds, en wat hij noemt de "historische protestantse kerken" anderzijds.

De eersten verwijt hij "onsmakelijke straatpropaganda" en de verspreiding van "rauw anti-papisme". De "historische kerken" (baptisten, episcopalen, lutheranen, methodisten presbyterianen) prijst hij echter om hun evangelisatiemethode omdat zij de persoonlijke contacten serieus nemen en niet beledigend optreden jegens het priesterschap en het religieuze leven van de rooms-katholiek.

("Friesch Dagblad")

•

ER IS PLAATS . . .

De bekende theoloog, prof. dr. J. J. P Valeton jr. liep in Utrecht langs een gebouw waar het Heilsleger een samenkomst zou houden. Een soldate nodigde de voorbijgangers uit de samenkomst bij te wonen. Zo ook de professor, die enigszins verstrooid antwoord gaf: "Ach kind, ik ben Valeton".

"Geeft niet, mijnheer, voor de grootste zondaar is er plaats," zei de ijverige soldate.

—"Kerknieuws"

•

DE JOODSE WERELD-BEVOLKING

Volgens het 1964 *American Jewish Yearbook* woont 75% van al de Joden in de Verenigde Staten, in de Sovjet Unie en in Israël. Het totaal der Joodse bevolking over de gehele wereld werd aan het eind van 1963 geschat op 13.121.000. De Joodse bevolking van de staat Israël is 2.143.000. De rest is verspreid over alle werelddelen. Gedurende de laatste eeuwen zijn miljoenen Joden gedwongen hun landen, vooral in Europa, te verlaten en moesten zij naar de nieuwe wereld emigreren.

In 1851 leefde 88% van alle Joden in Europa. Thans is dit waarschijnlijk niet meer dan een kwart. Voor de eerste wereldoorlog waren reeds bijna twee en een half miljoen Joden naar Amerika geëmigreerd. Na 1951 kwamen daar nog eens 1,7 miljoen bij. Naar schatting zijn 6 miljoen Joden gevallen als slachtoffers van Hitlers schrikbewind. Ongeveer de helft van alle Joden woont thans in Noord- of Zuid-Amerika. Volgens genoemd *Yearbook* wonen 5.600.000 Joden in de Verenigde Staten, waarvan meer dan 2.000.000 in de stad New York.

In Europa zijn nog geen 4.000.000 Joden overgebleven. Twee derde van hen leeft in de landen achter het IJzeren Gordijn. In de Sowjet-Unie zijn 2.420.000 Joden. In Polen 35.000 (vroeger 3 miljoen). In West-Europa zijn maar één miljoen Joden overgebleven, waarvan de helft in Groot-Brittannië en een kwart miljoen in Frankrijk. In Duitsland hebben slechts enkele duizenden Joden het anti-semitsime overleefd, in Oostenrijk zijn er nog 14.000 en in Nederland 25.000.

Er wonen ook nog grote aantallen Joden in de Arabische staten van Noord-Afrika en minstens 100.000 in Zuid-Afrika. De enige landen in het Verre Oosten die en belangrijk aantal Joodse burgers hebben, zijn Australië en Nieuw Zeeland. In geheel Azië (met uitzondering van Israël) zijn er nog geen kwart miljoen.

Het Israëlische bureau voor de statistiek heeft meegedeeld, dat bij een volkstelling in 1961 slechts 238 Israëli's hebben verklaard atheïst te zijn, of op geen enkele wijze tot een godsdienst te behoren. Het overzicht toont aan, dat op 22 mei 1961 in Israël 1.932.000 Joden woonden, van wie veertig procent in het land zelf was geboren. Eveneens woonden toen in Israël 164.000 Islamieten, 51.000 Christenen en 23.000 Druzen.

—Centraal Weekblad

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our son

ROBERT JOHN

John and Mary Katerberg, nee Eggink.

Sunday, September 19, 1965.

R.R. 2, Moorefield, Ontario.

The Lord willing, our beloved parents and grandparents

JOHANNES BERGMAN
GRETA BERGMAN—COLYN

hope to celebrate their 30th wedding anniversary on October 4, 1965.

That our heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come, is the prayerful wish of their children.

London, Ont.:
Ada & Aldert Louwes, Margaret, William, Patricia.
Edmonton, Alta.:
John & Willy Diemer, Loretta, Jamie, Yvonne.
St. Catharines, Ont.:
George & Margaret Prinsen, Judith, Helen, Ingrid.
Jordan Stn., Ont.:
Jack & Debbie Bezuyen, Albert, Sandra, Caroline.
St. Catharines, Ont.:
Hank & Jo-anne Poortinga, Micheal, Kathy.
St. Catharines, Ont.:
John Jo-anne, Peter Evelyn, Helen, Bill.

Alleenstaande dame (middelbare leeftijd, Chr. Ref.) zoekt serieuze

KENNISMAKING

met dito heer. Weduwnaar geen bezwaar. Brieven onder nummer 1830, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

$1600.— Melkgeld per maand

100 Acres Dairy Farm, loslopend vee. Pipeline milker. A self unloading silo. Bijna alle nodige machinerieën. 90 stuks vee. 10 mijl vanaf Jarvis. Vraagprijs $57.000. $15.000 down.

2½ Acres lichte grond

Stenen huis, ingericht voor twee gezinnen, van alle gemakken voorzien. 3 goede barns voor broilers. Vergunning aanwezig. 15 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $34.000. $8.000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LIberty 9-3894

HOUSE FOR SALE

A 3-bedroom home, 3 years old, 1 mortgage, $3,000 down. In Mount Hamilton. Paved road & driveway. Close to busstop, shopping plaza & schools. Write to Box 1832, % Calvinist-Contact P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARM

100 acres, good soil, all set up for poultry. But can easily be converted into hog farm. Buildings 18,000 square feet. Other farm buildings. Spacious new house, 5 bedrooms, 1½ bath, oil furnace. Business and farm equipment included. $78.000. Write to no. 1831, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ZEER GOED KOSTHUIS AANGEBODEN

Busstop dichtbij. Mrs. M. J. Versteeg, 29 Waltham Drive, Rexdale, Ont. Phone 741-0970.

FARMS FOR SALE

100 Acre farm. Barn 90 x 70. 28 steel stalls, collars steel pens. Very good land, and good 8-rooms brick house. $19,000 and only $2,000 down.

100 Acre, 2 miles from Church, good building, $11,000.

A gentleman farm. A real dream. $21,000 and only $3,000 down.

200 Acres, $12,000.

150 Acres on Highway. A real buy, $25,000, $5,000 down.

150 Acres at $22,000.

These are only a few out of our listings.

For service call:

F. C. v. EYL
BOX 193, LUCKNOW, ONT.
Tel. 528-3618
Agent for JOHN BOSVELD, Meaford, Ont.

The consistory of the Christian Reformed Church of Clinton, Ont. wishes to express its heartfelt sympathy to Mrs. G. Greydanus and family in the passing away of their husband and father

GEERT GREYDANUS,

who served our congregation as an elder for a number of years.

May the Lord graciously comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

Rev. G. J. Heersink, President.
John Land, Clerk.

September 14, 1965.

Op 15 september heeft de Here tot Zich genomen, op Zijn tijd, onze lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

ANTJE KLOMP,

sinds 2 maart 1965 weduwe van Jan Jansons,

op de leeftijd van 78 jaar.

Ps. 23 :1 (onber.).

Franeker:
J. Jansons.
H. Jansons—IJpma.
Ladner, B.C., Canada:
A. Jansons.
H. Jansons—Burgsma.
Franeker:
C. Jansons.
J. Jansons.
J. Jansons—Lont.
Hardenberg:
R. Jansons.
P. Jansons—Veldhuis.
Vlaardingen:
M. Jansons.
Langley, B.C., Canada:
F. Storteboom—Jansons.
O. Storteboom.
Barendrecht:
K. Jansons.
M. Jansons—Hellendoorn.
Leeuwarden:
H. H. Jansons.
G. M. Jansons—Lautenbach.
Klein- en Achterkleinkinderen.

It has pleased the Lord to take unto Himself our dearly beloved brother and uncle

WIEBE BY DE LEY.

Romans 8:28 is our comfort.

Vineland, Ont.:
Mr. & Mrs. D. Bylsma—By de Ley.
William.
Jim.
St. Catharines, Ont.:
Mr. & Mrs. Jack Bylsma.
Burlington, Ont.:
Mr. & Mrs. John Hordyk.
Milton, Ont.:
Mr. & Mrs. Ken Bylsma.
St. Catharines, Ont.:
Mr. & Mrs. Mike Bylsma.

Sarnia, Sept. 18, 1965.

There's no trouble that can shake us,
If our Saviour's by our side;
There's no joy but is far sweeter,
When with Jesus we abide.

De Vrouwen Ver. "Belijden en Beleven" te Sarnia geeft met diepe ontroering kennis van het plotseling overlijden van Mrs. Bij de Ley haar echtgenoot.

Moge het weten dat God Zich nooit vergist, haar en haar kinderen tot rijke troost en sterkte zijn in dit grote verlies.

"Gods kinderen zien elkander nooit voor het laatst."

Sarnia, 20 sept. 1965.

Op 21 september nam de Heere plotseling van ons weg, onze lieve man, vader en grootvader

ALE STROOBOSSCHER,

in zijn 70ste jaar.

2 Corinthe 5:1-10.

Mrs. A. Stroobosscher, Jarvis, Ont.
Bert & Swany Stroobosscher.
Alan.
Sharon.
Yvonne.
Lenore.
Brenda.
Marilyn, Jarvis, Ont.
Marc & Dorothy Stroobosscher.
Ricky, Dunnville, Ont.

Op 18 september 1965 werden plotseling van ons weggenomen onze lieve dochter en schoonzoon

NELLY EN WIM
VANDER ENDE,

met hun jongste kind
PETER.

Dat "hun leven was Christus, en het sterven gewin", is ons tot rijke troost.

De bedroefde ouders:
Mr. & Mrs. P Hogendoorn—Baalsbergen.

Owen Sound, Ont.

On Saturday, September 18th, God suddenly took away from us, to be in heaven with Jesus, our dear

MOMMY & DADDY
and baby brother
PETER VANDER ENDE.

"Savior like a shepherd lead us,
Much we need Thy tender care."

William
Margriet
Francine
Kathy
Nelly - Ann
Ida - Lucille
Vander Ende.

Owen Sound, Ont.

In His infinite wisdom the Lord suddenly took unto Himself, our dear sister and brother-in-law

NELLY & WIM
VAN DER ENDE,

with their youngest child
PETER.

That they were prepared to meet their God and Saviour, has been our greatest comfort.

Annan:
Peter & Nel Hogendoorn.
Tilburg:
Jaap & Wies Hogendoorn.
Galt:
Agnes & Jan Yzerman.
Rotterdam:
Fred & Corry Hogendoorn.
Leith:
Janny & Dick Hibma.
Trinidad:
Arie & Lucy Hogendoorn.
Elmira:
Dicky & Gerrit Vanden Burg.
Owen Sound:
Riet & Bill Smit.
Meaford:
Joke & Bas Brak.
Bailey-borough:
Floor & Anny Hogendoorn.
Rexdale (Toronto):
Alec & Gerda Hogendoorn.
Chatham:
Margaret & Bill Buys.

Owen Sound, Ont.

Through an accident the Lord took unto Himself one of our faithful members

WILLEM VAN DER ENDE

and his wife NEL
and baby PETER.

May the Lord comfort the bereaved children at home and their relatives.

John 3:16.

Men's Society "Onderzoekt de Schriften".

Owen Sound, Ont.

Sept. 18, 1965.

VOOR AL UW REIZEN
W. VanderBeek
623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

Holland

Boek nu op de St. Nicolaas en Kerstgroep naar HOLLAND met de "Rijndam" van 23 november en terug met de "Statendam" van 18 januari. Retour vanaf $351.25 bij voldoende deelname.

LUCAS KOOPS, Manager van

VALENTINE TRAVEL
Service 485-0336
1642 Bayview Av.,Toronto 17 Ont.

The Lord took unto Himself on Tuesday, September 21st, 1965

CORNELIUS MAASKAMP,

dear husband of
Anna Maaskamp—Van Eerden,

father of
John,
Frieda,
Nelly,
Mona,
Hugo,
Robert,
Charles,
Michael,
and son-in-law of
Mrs. Fredrika Van Eerden,

in his 49th year.

R.R. 2,
Clinton, Ontario.

The Consistory of the Christian Reformed Church of Clinton, Ont. wishes to express its heartfelt sympathy to Mrs. C. Maaskamp and family in the sudden passing away of their husband and father

CORNELIUS MAASKAMP,

who served our congregation as an elder.

May the Lord graciously comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

Rev. G. J. Heersink, President.
John Land, Clerk.

September 21, 1965.

Het behaagde de Here heel plotseling tot Zich te nemen, ons trouwe medelid

Mr. J. KLEIN - GELTINK.

Moge de Here de bedroefde familie tot steun zijn, is onze bede.

"The Christian Fellowship Club",
Stratford, Ont.

EMPLOYMENT OPPORTUNITIES

in dairy industry and other expanding industries IN INGERSOLL. Contact: Mr. A. Benjamins, R.R. 4, Embro, Ont.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

WIJ BIEDEN U AAN:

Twee, Combination POULTRY - HOG FARMS

No. 1 heeft 7500 sq. feet voor poultry en 1800 sq. feet voor hogs. Deze gebouwen zijn in zeer goede staat. 3 slaapkamer huis, heet en koud water. Vraagprijs $24,000.

No. 2 heeft 7000 sq. feet voor poultry en ruimte voor 230 varkens. Deze schuur is nieuw en is voorzien van selffeeders en drinkers. Ruim 4 slaapkamer huis, modern ingericht. Prijs $23,500.

Beide bedrijven zijn aan paved roads en binnen 5 mijl van school en kerk. Voor zeugenhouders is gelegenheid om een overeenkomst aan te gaan met grote zaak, welke alle afname van de produkties garandeerd en eventueel financiële hulp verleent. Vraag ons om alle inlichtingen.

VERDER HEBBEN WIJ:

No. 1. 5 acre Fruitfarm, zeer vruchtbare grond en winstgevend bedrijf met modern huis, city water, irrigatie systeem, alle machines. Met 300 ft. frontage aan de hoofdstraat. Vraagprijs $28,000.

No. 2. Plm. 15 acres gedeeltelijk vruchtbomen en open land met groot huis, ingericht voor 2 families, 1 mijl van town. Prijs $22,000.

Indien U een HUIS zoekt in deze omgeving, wij hebben een grote keuze in verschillende prijzen. Voor alle inlichtingen, schrijf of telefoneer

GERRIT OTTEN
Ph. 563-7904
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Agent voor
Harold Jarvis Real Estate
Grimsby, Ont.

DAIRY FARM

236 Acres as a going concern, with 55 head of Holstein cattle. Full line of new machinery. Over $1,000 monthly milk cheque. Good buildings. Asking $65,000. Terms. Call: John F. De With, Realtor, Bowmanville, Phone 623-3950.

BLOEIENDE BLOEMISTERIJ

In Thorold, Ont. Eigenaar gaat rentenieren Uitstekende gelegenheid voor iemand die van bloemenkweken houdt. 2 kassen, 2 verwarmingsinstallaties, hete lucht en heet water. Garage. Compleet ingerichte winkel. Bruto inkomen $15,000 tot $16,000, met uitbreidingsmogelijkheden voor de toekomst. Prijs $18,000. Voor volledige inlichtingen schrijf of telefoneer spoedig: 684-8558. S. Benincasa Real Estate, 390 Merritt St., St. Catharines, Ont.

HELP WANTED

Greenhouse work with year-round employment for right person. Good wages. Contact

ALDERSHOT GREENHOUSES LTD.

1042 St. Matthew Ave., Burlington, Ont. - Phone 634-5220

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

Voor het afleveren van onze Kwaliteitsmeubelen zoeken wij een

Goede Medewerker

Moet behoorlijk Engels kunnen spreken en in het bezit zijn van een chauffeur's licence. Vast werk en goede sociale voorzieningen.

De Boer's Furniture Import Ltd.
5051 YONGE STREET — WILLOWDALE, ONT.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

Generous giving expresses the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER
Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

LADIES,

you are invited to attend the

DISTRICT MEETING (TOOGDAG)

of the Southeast District of Chr. Ref. Women's Societies.

Date: Wednesday, October 6.
Place: Mt. Hamilton Chr. Ref. Church.
Speakers: 2:00 P.M., Rev. P. KRANENBURG, "De Doop met de Heilige Geest".
7:00 P.M., Dr. P. G. SCHROTENBOER, "One Christ, One Church".

Afscheid

REV. C. PADMOS NAM AFSCHEID VAN CALGARY

Op 2 september j.l. nam Rev. C. Padmos afscheid van de Maranatha Chr. Ref. Church van Calgary, Alta.

Het was een stijlvolle avond, die precies paste in de eigen sfeer, die ieder kerk nu eenmaal heeft. Velen spraken — namens velen — en allen gaven uiting aan hun dankbaarheid en tevens aan hun droefheid. Er was dankbaarheid voor hetgeen Rev. Padmos heeft betekend voor Calgary en dat zal nu worden gemist.

Het was een niet-Chr. Ref. predikant, die memoreerde, dat hij steeds getroffen was door de overtuiging, die er van Rev. Padmos' spreken uitging. Dit was nu eigenlijk precies, wat er in het hart van de meeste gemeenteleden leefde. Dit wil niet zeggen, dat die overtuiging en de gloedvolle prediking altijd juist is verstaan. Of juist is gewaardeerd. Maar dit is altijd het geval met een overtuiging. Die sterkt en die roept tegenstand op.

Van de gelegenheid om na de officiële plechtigheid persoonlijk afscheid te nemen van de familie Padmos, werd een zeer druk gebruik gemaakt.

REV. A. W. SCHAAFSMA NAM AFSCHEID VAN BURLINGTON, ONT.

De Christian Reformed Church van Burlington, Ont. heeft afscheid genomen van haar predikant, Rev. A. W. Schaafsma, die een beroep aannam naar de hoofdstad des lands, Ottawa.

Het kerkgebouw aan de New Street was geheel gevuld, toen Rev. Schaafsma op zondagmorgen 26 september jl. zijn afscheidspredikatie hield. Als tekst was gekozen de gelijkenis van de zaaier. Het werk van een predikant aldus Rev. Schaafsma, is in navolging van zijn Zender, voornamelijk het brengen van het Woord, het zaaien. De zaaier kan niet dat zaad nakijken om te zien waar het valt. Hij strooit het uit en ontdekt soms later (en dan nog niet eens altijd) waar het gevallen is, hoe het gegroeid is. Zo heeft Rev. Schaafsma ervaren, dat er distels waren die de jonge planten hebben verstikt of dat er geen goede grond was waardoor de zon ze heeft verschroeid of dat er vogels waren die het zomaar hebben weggepikt, zonder dat er iets van terecht kwam. Maar hij heeft eveneens mogen zien, hoe er zaad in goede grond viel.

Dat er een band was gegroeid tussen predikant en gemeente, gedurende de 6½ jaar, dat Rev. Schaafsma Burlington's pastor was, bleek duidelijk uit de gevoelvolle toespraak, die ouderling G. Van Schepen na afloop van de dienst tot de scheidende predikant richtte. Eveneens werden de vele en waardevolel diensten van Rev. Schaafsma voor classis Hamilton gememoreerd. Zowel Burlington als classis Hamilton zagen een predikant gaan, die vooral pastor was, wiens warme belangstelling en medeleven voor anderen niet licht kunnen worden vergeten.

Maandagavond daaropvolgend was er gelegenheid om persoonlijk afscheid te nemen van de familie Schaafsma, waarvan door velen gebruik werd gemaakt.

FAREWELL REV. P. VAN EGMOND

On Sunday evening, September 12, 1965 a ministry of 5 years was ended with the farewell service conducted by the Rev. Peter Van Egmond who accepted a call to the Kingston Chr. Ref. Church.

After the service Rev. Anthony VandenEnde of Welland Junction spoke on behalf of classis Hamilton and his colleagues of the neighbouring churches.

Elder P. VanderSchoor spoke on behalf of the Wainfleet congregation. A representative of the consistory spoke on their behalf to Rev. and Mrs. Van Egmond.

On Monday evening, September 13th an evening with the congregation was organized to bid farewell to their pastor.

Representatives of several societies expressed their gratitude in the form of singing, poems and speeches.

Three Ladies Societies, three Men's Societies, Young People, Boys and Girls clubs, Evangelization, Chr. Elementary School and the consistory were represented, bestowing gifts upon the pastor and Mrs. Van Egmond. The consistory by means of their vice-president elder W. Haveman presented Rev. Van Egmond on behalf of the congregation with an envelope with contents.

On Wednesday September 15th a dinner was being given in honour of Rev .and Mrs. Van Egmond by those who had been working with the minister very closely in his ministry.

At both meetings Rev. VanEgmond also speaking on behalf of Mrs. VanEgmond expressed the big place the Wellandport congregation had in their hearts and that he left now in obedience to His Lord and Master.

There will be a lasting memory of this servant of God, in the many hearts of the members of the congregation who were able to observe their pastor carrying out his task in all humility and singleness of heart.

E. Slothouber

Nieuw Chr. Ref. Kerkgebouw in Kitchener, Ont.

Men kan niet zeggen, dat de architecten Kruschen en Dailey **het nieuwe boek** "Christ and Architecture" door Donald J. Bruggink en Carl H. Droppers hebben geraadpleegd toen zij het ontwerp maakten voor het nieuwe kerkgebouw van de First Christian Reformed Church te Kitchener, Ont. Het boek was toen nog niet verschenen. Maar dat deze architecten er naar gestreefd hebben om in het gebouw het doel van de kerk tot uiting te doen brengen is in één oogopslag duidelijk.

Het geheel is eigenlijk een toren. Het rijst massief op boven zijn omgeving. Tot aan de top zijn ramen in verschillende kleuren aangebracht, zodat zowel bij daglicht als bij kunstlicht een "open" effect is verkregen. Men ziet licht, en dit licht verspreid zich naar alle zijden, tot ver over de Ottawa Street heen, waar het gebouw gelegen is.

Het is dan ook wel te verklaren, dat de vele sprekers, die tijdens de officiële opening op 16 september het woord voerden, daardoor gegrepen waren. Als om strijd werd de schoonheid van het gebouw genoemd en werden zowel de gemeente als de arhitecten gecomplimenteerd. De kerk is inderdaad "unique" en "distinctive", zoals Rev. L. Doezema, de predikant van Drayton, Ont. het noemde.

De dienst stond onder leiding van de plaatselijke predikant, Rev. H. W. Kroeze. Het getuigde van dankbaarheid en fijngevoeligheid, dat men Rev. C. Spoelhof een groot aandeel in de plechtigheid had gegeven. Immers, Rev. Spoelhof is de eerste Home Missionary geweest, die de pas aangekomen immigranten in 1948 verzamelde, en het middel was dat de First Christian Reformed Church of Kitchener werd geïnstitueerd.

Aanvankelijk mocht men gebruik maken van de St. Andrew's Presbyterian Church, doch reeds in 1952 durfde men het besluit te nemen tot de bouw van een eigen kerkgebouw, zij het slechts een "basement-church". Deze laatste werd in 1953 in gebruik genomen. Daarin heeft men tot voor kort vergaderd.

Het moge dan waar zijn, dat verschillende dochter-kerken in hun felicitaties memoreerden, dat in kerkbouw de dochters de moeder veelal de loef hadden afgestoken, het is eveneens waar, dat Kitchener iets langer heeft gewacht, maar nu alle dochters met dit prachtige ontwerp vooruit is. De dochters gaven dan ook onomwonden toe, dat moeder "beat them".

De dienst, die duidleijk de grote dankbaarheid tot uiting bracht, werd door een groot aantal gasten bijgewoond, waaronder vertegenwoordigers van de plaatselijke overheid, sommige plaatselijke Canadese kerken, en — natuurlijk — de bank-manager. Kitchener zou Kitchener niet zijn, als we er geen Duitse namen zouden aantreffen. Zoals reeds genoemd is het ontwerp van de architects Karl H. Kruschen en Wm. G. Dailey, en de aannemer was Mr. G. A. Schiedel. Kitchener is onder meer bekend om haar vele kerkgebouwen. De Christian Reformed Church neemt onder hen thans een waardige plaats in.

Veel "free labour" heeft de bouw binnen de financiële perken van de gemeente gehouden, terwijl vele giften waren binnengekomen. Zo heeft een der gemeenteleden een Hallman electronisch orgel cadeau gedaan.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Calgary (Maranatha), Alta., R. Groeneboer te Vancouver.

te Emo, Ont., T. Heyboer te Abbotsford, B.C.

te Wellandport, Ont., C. Tuyl te Aylmer, Ont.

Bedankt

voor Calgary I, Alta., S. Cooper.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Chatham, Ont., H. W. Van Farowe te Clinton, Wisconsin.

naar Brantford, Ont., J. Van Oostveen te Calgary, Alta.

Bedankt

voor Cooksville, Ont., G. Van Dijk te Harriston, Ont.

IN MEMORIAM
REV. C. EELMAN

Te Collingwood, N.J. is op 15 augustus 1965 overleden Rev. C. Eelman, die in de eerste emigratiejaren zich zeer verdienstelijk heeft gemaakt in de verzorging en steun aan nieuwe emigranten. Hij maakte tochten naar Quebec en naar Halifax om de newcomers te ontmoeten. In de stichting der gemeenten Exeter, Guelph en Brantford, alle in Ontario, had hij een werkzaam aandeel.

Bij velen in de Ref. Church zal zijn nagedachtenis voortleven, dankbaar voor de hulp en steun die men in moeilijke momenten mocht ontvangen.

Een rijke tarweoogst wordt door de graanverbouwers in de Westelijke provincies van Canada geoogst. Verkoopcontracten zijn reeds afgesloten en verzekeren een ongekend groot landbouwinkomen.

Een Schoolfeest in Calgary

Het was op 11 september "schoolfeest" in Calgary, Alta. Zoals het "schoolfeest" was in Toronto op diezelfde dag. In Toronto opende men zijn high school. Calgary opende zijn grade-school.

De dag begon met een flink pak sneeuw, die echter 's middags weer weggesmolten was. Het heeft de belangstelling niet kunnen verminderen.

De voorzitter, Mr. M. Vander Meulen weest er in zijn openingswoord op eenvoudig doch overtuigende wijze op, dat God Zijn volk gewaarschuwd heeft, dat het verloren kan gaan wegens gebrek aan kennis, — kennis die gevonden wordt in de band aan God.

Onder de sprekers was ook een vertegenwoordiger van de Roman Catholic Separate School Board, die het maar een uitdaging vond, om te spreken van de eerste christian school in Calgary. Op humoristische wijze veranderde hij dit in: weer een christian school in Calgary.

Van Dr. Kooistra, voorzitter van de A.R.S.S. kwam een telegram van gelukwens binnen.

Het was de officiële opening, hoewel de school reeds enige tijd in gebruik was. Maar het was goed, dit toch officieel te doen.

Het heeft tien jaar geduurd, aleer het zover was. Tien jaar van worstelen, ook wel zuchten, soms mopperen en klagen, maar in ieder geval gekroond met genade, dat het ondanks alles, toch een eigen christelijke school is geworden. De vraag is nu niet zozeer of we er voor of er tegen zijn, maar hoe wij verder gaan. En of we geloof hebben, dat dit werk niet het onze is, maar dienst aan God. En in die dienst behoren wij bij elkaar, en willen wij niemand uitgeschakeld zien.

Het vooraanzicht van de school

OPENING TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Onder grote belangstelling is zaterdag 11 september j.l. het nieuwe gebouw van de Toronto District Christian High School aan de Eighth Avenue in Woodbridge, Ontario, in gebruik genomen. Onder de aanwezigen waren vele vooraanstaanden uit de Christelijke schoolbeweging en uit overheidskringen en de Canadese onderwijsinstellingen.

De voorzitter, de heer F. J. Reinders verwelkomde de gasten en wees erop, dat de Toronto Christian High reeds twee jaar geleden begonnen is, maar dat geschikte faciliteiten eerst thans beschikbaar zijn gekomen. Met de christelijke lagere scholen als onderbouw, werd de behoefte aan een volledige high school reeds lange tijd gevoeld, aldus Mr. Reinders. Toen echter in het najaar van 1963 voor het eerst les kon worden gegeven, hebben niet velen kunnen vermoeden, dat twee jaar later zulk een prachtig gebouw beschikbaar zou zijn.

Aanvankelijk kwam het geld schoorvoetend binnen. Toen kwam financiële hulp uit Nederland, waardoor het mogelijk werd een stuk grond in Woodbridge te kopen. De daarop volgende Trowel Action bracht zeer gunstige resultaten.

De lijst zou te lang worden, indien alle giften en alle "free labour" zou moeten worden opgesomd. Zij zou omvatten de verlichting en het schilderwerk, de graszoden en de vloerbedekking, de schoolborden en de klokken, de gordijnen en de stoelen, de piano en de vlag, en wat niet al. Al deze bijdragen getuigen van een warme liefde voor de school en van een goede geest van samenwerking, die trouwens ook duidelijk op de openingsdag naar voren kwamen.

Behalve de voorzitter, Mr. Reinders, werd eveneens het woord gevoerd door Mr. S. Harkema, voorzitter van de Ontario Alliance of Christian Schools; Mr. J. Tulp uit Ede (Nederland), die Mr. Speelman behulpzaam is geweest bij de geldinzameling in Nederland; School Inspector John Stevens, van het Department of Education; Dr. R. Kooistra, Chairman of the Board of Trustees of the A.R.S.S.; Mr. M. Koole, President van de Hamilton District Christian High School; Rev. J. J. Joosse namens de Reformed Churches in het Toronto District en Rev. H. A. Venema, thans te Edmonton, doch voordien te Toronto, die een groot aandeel heeft gehad in de voorbereiding van de Toronto High School.

De officiële plechtigheid werd gesloten door Rev. P. M. Jonker van Brampton.

Na het officiële gedeelte werden vele bezoekers uitgenodigd deel te nemen aan de picnic en aan de vele ontspannings-mogelijkheden, waartoe het grote terrein van de High School ruimschoots gelegenheid bood. De school is gelegen op een terrein, dat aan de achterzijde gedeeltelijk afloopt en ruime gelegenheid biedt voor toekomstige uitbreiding. De omgeving leent zich buitengewoon goed voor rustige studie en Toronto en omgeving zijn te feliciteren met dit prachtige resultaat. Vergeleken met het kleine begin van tien tot vijftien jaar geleden, kan men niet anders zeggen, dan dat de christelijke schoolbeweging zich snel en breed heeft ontwikkeld. Het kost nog steeds grote sommen gelds, maar als de geest van samenwerking blijft, zoals die op 11 september in Woodbridge tot uiting kwam, dan zal het christelijk onderwijs niet alleen een "blijvertje" zijn in Canada, maar tevens van onberekenbaar rijke invloed.

Mr. F. J. Reinders (links) en Mr. A. De Boer (rechts) bezichtigen de juist onthulde gedenksteen, waarin gebeiteld staat: "Unless you serve God with singleness of heart and mind, this school will be a place of darkness." Ephesians 5:14-17. Anno Domini 1965.

De "muzikale omlijsting" van de openingsdag.

Door de Lucht voor de Ether

Luchtpost radio programma's gaan wekelijks per KLM naar de Antillen

Elke donderdag, met de regelmaat van een klok wordt er in de KLM DC-8 die van Schiphol naar Curacao vertrekt 15 kg verpakt geluid geladen. Geluid bestemd om vanuit Bonaire te worden uitgezonden. De kartonnen doos, die wekelijks in het laadruim van de DC-8 verdwijnt bevat 20 tot 25 geluidsbanden, die tezamen zo'n 14 uur zendtijd vullen. Het zijn de met zorg samengestelde programma's, die Radio Nederland in haar studio te Hilversum kant en klaar heeft gemaakt voor luisteraars op het Amerikaanse continent en het Westen van Afrika.

ZENDERPARK OP BONAIRE

Sedert het voorjaar 1964 neemt Radio Nederland een vast aantal zenduren af van Trans World Radio, een Ameriaanse organisatie, die op het eiland Bonaire in de Nederlandse Antillen een groot zenderpark in gebruik heeft. De Nederlandse wereldomroep die op een geheel eigen frequentie uitzendt en als "huurder" verder volkomen los staat van Trans World Radio, heeft de beschikking over een sterke middengolf zender en twee krachtige kortegolf zenders. De laatste bestrijken het Amerikaanse werelddeel, van het noordelijkste puntje tot Kaap Hoorn alsmede het westelijk deel van Afrika. De middengolf zender is speciaal bestemd voor het gebied, dat Brazilië, Midden Amerika en de Verenigde Staten ten zuiden van de lijn Washington-San Francisco omvat. Voor Radio Nederland betekent het zenderpark op Bonaire een belangrijke steun bij het uitzenden van haar programma's die op alle uithoeken van de aardbol worden beluisterd.

Met de zender in Lopik, bij Utrecht, kan men weliswaar de gehele wereld bereiken doch de ontvangst van uitzendingen in Oost-West richting heeft dikwijls te lijden van de veel voorkomende atmosferische storingen boven de Atlantische Oceaan. Toen dus bekend werd dat Trans World Radio een eigen installatie ging bouwen en zenduren voor derden beschikbaar had, was men er in Hilversum snel bij om deze kans te benutten.

LUCHTBRUG VOOR GELUID

Met de KLM werd overeengekomen, dat er iedere donderdag in de machine voor Curacao plaats vrij zou zijn voor een pakket geluidsbanden, dat als normale luchtvracht vervoerd zou worden. Het traject Curacao-Bonaire neemt de Antilliaanse luchtvaartmaatschappij voor haar rekening.

Op deze wijze is men er van verzekerd, dat er iedere week een nieuwe voorraad programma's op Bonaire aanwezig is. Drie technici van Radio Nederland, die met hun gezinnen naar Bonaire zijn uitgezonden, zorgen er voor dat het door de lucht aangevoerde geluid de ether ingaat. Uiteraard betreft het hier programma's die niet aan een bepaalde tijd zijn gebonden. Voor actuele uitzendingen, zoals nieuwe en speciale reportages, is het week verschil tussen opname en uitzending te groot. In die gevallen maakt men gebruik van de zender te Lopik die relayeert naar de zender op Bonaire, en omdat het hier doorgaans gesproken tekst betreft, is de atmosferische hinder het minst merkbaar. Men heeft dus een dagprogramma, dat is samengesteld uit overgevlogen en gerelayeerde onderdelen. Afgezien van het actuele karakter merken de luisteraars ook nog op andere wijze, dat men bij de nieuwsuitzending te maken heeft met een directe stem uit Nederland, want de omroepers van de Nederlandse, Spaanse en Engelse uitzendingen, die Radio Nederland in dit deel van de wereld verzorgen, beginnen hun tekst dan met de zin "U kunt nu luisteren naar het nieuws, vanuit onze studio in Hilversum".

RESERVE VOORRAAD

De taak van de technici is dus uitsluitend het uitzenden. De produktie zelf heeft geheel plaats in Hilversum, waar men tot in seconden nauwkeurig de te gebruiken zendtijd registreert. De gesproken verbindende tekst van de omroepers wordt achter elkaar opgenomen, waarna de overige programmadelen, zoals muziek en lezingen, hun plaats op de band krijgen. Woensdagavond is het sluiting, omdat prompt de volgende morgen om 11 uur de auto klaar staat om de bandjes naar Schiphol te brengen, want de DC-8 wacht niet.

Als laatste op het werkschema in de studio staat het semi-actualiteiten programma "Window on Holland", waarin gebeurtenissen in Nederland van de afgelopen week onder de loep worden genomen. Uiteraard wordt dit ook als eerste weer uitgezonden: op zaterdag, een dag na aankomst van de bandjes op Bonaire.

Om geen enkele risico van stagnatie te lopen, beschikken de mannen in het zenderpark over reserve-programma's, die in geval van nood kunnen worden ingelast. Een telex verbinding tussen de Hilversumse studio en Bonaire maakt het mogelijk om snel instructies, wijzigingen en vragen door te geven, zodat men te allen tijde op de hoogte is van de gang van zaken. Zo heeft de samenwerking tussen Radio Nederland, KLM en ALM geleid tot een goed functionerend apparaat, waarbij de kans op haperingen tot een minimum beperkt blijft.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

FOURTH AND FINAL ARTICLE

Of Studies

By

P. A. SCHOULS

The problems inherent in education, some of which we have tried to discuss, are not new, and have been pointed out before. But because the need for "obtaining an education" is greater than ever before, in addition to the fact that schools and universities are secularized as never before, our problem has become much more intensified than in earlier times.

Also, we will have to realize that the problems will not be solved by simply setting up our own Christian elementary and high schools. We also need people to *staff* these schools, and *they* will have to be university trained. They, too, will have to be aware of the nature of the learning process, the nature of the child to be taught, the nature of the subject matter. We may say that a *Christian* teacher is aware of the nature of the child to be taught and that, because he sees the child in the light of what God's Word says about it, he has a more profound insight into this than his non-Christian colleague.

This also means that, to an extent, the Christian teacher will have certain Christian insights into the subject matter he studies. He will be aware in taking, for instance, a psychology course that the child cannot, may not, be considered as merely a product of certain genetic predispositions and his social environment but that the child must be considered, first of all, in its relationship to something beyond his genetic make-up and beyond his social environment — that the child must, ultimately, be considered in its relationship to its Creator God.

The teacher will also, to an extent, be aware of the nature of the learning process, and the implications this has for him as a Christian teacher instructing covenant children.

Yet all these insights cannot but be fragmentary. We just cannot say that there is a Christian (Calvinistic) psychology, philosophy of education, sociology, anthropology — although it is true that initial attempts in developing these disciplines have, indeed, been made. Therefore the insights our teachers have here can be only fragmentary and, often, are derived by themselves. The danger inherent in the student's (as perspective teacher) own forging of such insights have been discussed in an earlier article.

What is urgently needed here is a community of Christian scholars whose time is not engrossed in teaching students to such an extent that they will not have the leisure necessary to develop a Calvinistic theory of education, a Calvinistic sociology, etc. (Once the Association for Reformed Scientific Studies will have its institute, college, or university, it is to be hoped that its Board of Directors will not succomb to the temptation of having as few staff members as possible teach as many students as possible, so that the research necessary to be done in all these fields cannot be done because of lack of time on the part of the institute or college staff. If the ARSS were to follow the precedent set by some other Christian educational institutes in this respect, it might well automatically cut itself off from the realization of the high ideals it has set itself.)

Let us now return to the Christian sudent at the secular university. For him, indeed, it often becomes true that "Of making many books there is no end, and much study is a weariness of the flesh" (Eccl. 12:12).

In the meantime, it is not as if nothing can be done about the predicament of these students. So far, I have been abstracting from the total situation in that I focussed on what you may call the *formal* educational process, i.e., on the class-room situation, generally speaking. But there is more to education than this. Although universities, especially in North America, have changed drastically from the Oxford and Cambridge as John Henry Cardinal Newman knew it in the 19th century, it is still true that the student community can have a profound influence on the developing student; it can still be true that, as Newman maintained, in a student's conversation with his fellow students, the conversation of each may be a series of lectures to all. The Christian student does not have to be in isolation at university. On every major campus in Canada there are fellow Christians, some struggling as they themselves do, some beyond this initial stage and in a position of being capable of offering at least *some* Christian guidance. Any high school student planning to attend university should always be given the advice to join at least the Calvinistic student club on campus: even though he may find the discussions there somewhat academic at times (as they, no doubt, are) the intercourse with fellow Christian students may come to mean more for him than he may initially be able to imagine.

Influencing his own attitude in the classroom the student himself can, also, do much prepare himself for formulation of his own position as he is introduced to that of his instructor. I have here in mind especially the independent reading the student should do as much as possible. Many good books have appeared from Christian sources in the last decades. Many of these, it is true, were not available in English until recently. Today, there is quite a selection of good Christian material that will prove invaluable to the student *if he assimilates it* — which means: not skimming through it once, superficially, but study and read it again and again, till it enters his consciousness, shapes his way of thinking. This, the shaping of the student's way of thinking is, after all, what his professor is aiming at in the classroom; if the student wants to be able to stand his ground and gain insight, he should prepare himself in this way .

Then, since the last six or seven years, the student has had the opportunity of attending conferences organized by the Association for Reformed Scientific Studies. At these conferences he is together for a number of days with about one hundred students like him, as well as with a number of professionals in university or college education who are themselves Christians working in obedience to Christ. The communal life that is established in, for instance, Unionville during the three or four days of study in a Christian atmosphere in a Christian way can have an effect on the student sufficient, at least, to begin to direct and structure his thought in a Christian way.

There is a final aspect I should like to mention. As we have seen, as the student goes through his school years he becomes confronted with different views and evaluations of Christianity and Calvinism. For the evaluation of all these different views — views which become very forceful factors in the student's life since they are presented by many and by acknowledge authorities in many fields — he is not really prepared; he does not know how to deal with them. I suspect that, in our present situation, quit a bit may be done here by our ministers as they have these young men and women in their congregations as they are in university or before they go there, while still in highschool. I often get the impression that the guidance given by our ministers beyond that given in their sermons is limited to catechism classes and, in these, to an exposition of dogma and confession "from within", i.e., from the church's point of view. I believe much could be done for and with our (prospective) university students if our ministers could find and, by their congregations, were given the time to look at our situation "from without" through, say, the eyes of an Erich Fromm or Bertrand Russell or Bishop John A. T. Robinson. These people are not hard to read, but what is hard is to take them seriously and see what they have to say and thus test oneself and one's beliefs. If the believer's faith is based on Truth, he may be disturbed through the experience but will be far wiser and more mature afterwards. Too often, people like Fromm, Russell, Robinson, are dismissed by our community with a phrase like: those poor, unbelieving, apostate secularists. This does not help anyone and harms many.

* * *

All such preparations and counteractivities will not make the problems inherent in studying disappear; they are not at all adequate to meet the situation fully and are, therefore, really a makeshift. Yet they will equip our students to handle these problems better. It will make the response to the challenge in, especially, university education more meaningful and enjoyable to them.

Professor van Riessen, at Unionville, once said of the Christian student that "true culture and wisdom do not have their origin in the university but in the faith of the student, (this because) Christ is wisdom and to grow in the image of God is the true culture of man" (**Christian Perspectives, 1963, The University and Its Basis**, p. 50-60). That is, the seeds of true culture and wisdom are already in the Christian student's heart as he enters the university. He has to be formed in such a way that this seed is not stifled in thorns or does not shrivel up on dry rock, but takes root, grows, and develops to the glory of God. This is the conflict and challenge of education.

AN EXCEPTIONAL CONFERENCE

Men on socks with their shirtsleeves rolled up, ladies in their stocking feet, all zooming over the floor trying to make like a whirlwind. Hardly a scene that is usual for a church basement, not at all something one would expect to find on an Evangelism Conference, and least of all could one imagine this as part of the official business of the day.

But then you have never attended a Sunflower Conference, for there all sorts of interesting and exceptional things do happen. It did again at the Conference held August 29 in the Newmarket Chr. Ref. Church.

The Sunflower work, as you may know, is to reach unchurched girls between 8 and 13 with the life renewing Gospel of the Lord Jesus Christ. This is done through a system of clubs where the girls not only hear a part of that Gospel in their own language and imagery (what a gigantic task this is in itself) but where other skills, task and projects are also used to make that Gospel visible and real in the bridges of concern friendship and christian love that are being built.

Once a year we come together to discuss our problems and search for answers. The delegates come from as far as Montreal. There are leaders, guides, helpers, those about to start and several who are simply interested in the work of youth evangelism.

This year we centered our attention on the problem of communication and since we were using impromptu plays and creative drama in the clubs we singled this out for our special attention.

The Conference began in right orderly fashion. Our denominational Minister of Evangelism, the Rev. Wesley Smedes, challenged us with an address on the why and how of evangelism, especially as it was related to the Sunflower work. It was informative and stimulating. In the discussion that followed the conscience-pricking question arose: "What do we do with the girls who graduate from the Clubs and who are not ready to be absorbed into the church?" No easy answer could be given. Next year in our Conference we hope to address ourselves particularly to this question.

The rest of the day was dominated by Mrs. Anna Palo Heimo, an expert in creative drama for children. After an informal address she tried to give the audience somewhat of the feel of creative drama. That's when the above mentioned scene took place. Apart from the quite serious purpose, it was very amusing to see the cultured ladies, ministers, principals, elders, etc. scoot around the floor making like tigers, trees, whirlwinds, etc. I shall not amuse or bore you with descriptions of individual reactions which ranged from exhiliration to frustration. (What does a ministerial, principial or cultured tiger look like anyway?). But through the uncertain, hesitating and wooden reactions it became quite clear that part of our problem of communicating with children is in our lack of self-surrender to them, or in failing to become like them.

In the afternoon Mrs. Palo Heimo gave a demonstration with some Sunflowers from Newmarket (neither had met before). It was remarkable how soon she had them building Noah's ark, and how much she was teaching them in the process.

Hearty appreciation was expressed for the inspiring answers given to some of our problems of communication with the girls. We saw how this means of creative drama can also be used in the service of the King to tell all realms His grace.

In the afternoon a workshop for the Compass Clubs was held. This is the same work of youth evangelism among the boys. Next year we hope to have a combined Conference. Till then.

(Rev.) E. Gritter

THE WORLD AROUND US

WAR CLOUDS OVER ASIA

It is Monday morning, September 20, as this is being written. Newscasts from the main Canadian and American networks are reporting from New Delhi, India, that Chinese troops have started firing on Indian border guards. The news comes after the time limit on a Chinese ultimatum had expired and then was extended.

It is much too early to draw any conclusions from this latest development in the Asian war scene. But the action is disturbingly reminiscent of the events that preceded World War II. At that time it was Hitler who issued similiar ultimatums, at Austria, to Tsjecho-Slovakia, to Hungary, to Poland, using the same type of fabricated incidents to justify his agression. Hitler wanted to control all of Europe. His actions were deliberate, carefully planned stages in a large campaign. Mao Tse Tung wants to control all of Asia. He has the might of the world's oldest and largest nation at his disposal. His 700 million followers, like the Germans of the thirties, have been led to believe that they are a superior race, destined to rule the world. Is Mao Tse Tung following Hitler's strategy today? Is his intervention in the war between India and Pakistan a deliberate act, calculated to plunge all of Asia in a terrible war that can only end in Chinese domination?

The idea is too staggering to be acceptable. But the facts as they present themselves to us today remain very disturbing nevertheless and the immediate future looks very grim indeed. Give God that by the time this writing appears in print, almost two weeks hence, the awesome spectre of a Chinese attack on India has been dissolved and the troubled "peace" extended for an indefinite length of time.

Many observers feel that China is rattling its weapons only to prevent an early ceasefire arrangement between the two combatants. The Chinese have nothing to loose from the war between India and Pakistan, it could gain much. If the two countries keep up the fighting long enough they will weaken each other considerably, rendering the Chinese position in Asia even stronger than it is today.

Others feel that, in order to extend the fighting between Pakistan and India, the Chinese needn't go any further than amassing troop concentrations along the India-China border. That alone would require India to keep a large part of its fighting force away from Pakistan. Why then the ultimatums, the fabricated border incidents, the deliberate shooting at border guards? As a rule such intimidation heralds more than a minor campaign. And there is always the memory of the more or less mysterious invasion of India by the Chinese back in 1962. Not to mention Korea in 1950.

True, by now the world has learned that Mao Tse Tung often sounds much fiercer than the facts warrant. In 1956 he vowed to invade the offshore islands of Quemoy, and never did. In Vietnam he has, time and again, threatened dire consequences, only to sit back, watching and scheming. Possibly we have to see his recent intervention in the India-Pakistan war in this light.

Apart from useless speculation about what the immediate future could bring, the present situation leaves us with a few remarkable conclusions.

First of all there is the fact that China's attitude has served to widen the rift between herself and Russia still further. Not only that, but it has also driven the United States and Russia a little closer together. Both powers have warned the Chinese not to get involved in the new Asian war, the Americans as well as the Russians. It is a remarkable fact in itself that none of the major world powers wants to become involved in the India-Pakistan war. The U.S. as well as Great Britain and Russia remain very aloof and have left the hot potato for U Thant to deal with.

And once more the United Nations has proven to lack any real power. U Thant flew to Karachi, Pakistan, and to New Delhi, India, urging the governments of the two countries to stop the fighting. He received assurances from both that they are willing to do so, only on their own conditions.

For Pakistan this means that they want a plebiscite to be held in Kashmir so that the population may decide for itself to which country it wants to belong. As the population of Kashmir, like the Pakistanis, seems to be Mohammedan for the largest part, Pakistan feels that such a plebiscite would turn out in her favor.

For India the condition of peace is that Pakistan ceases to fight and renounce all claims to the Kashmir province, which, after all, has been Indian territory since 1947. The Indian population is made up of a rgeat many different groups of people, witness the fact that within India's borders no less than 845 distinct languages are spoken. "If we should have to hold plebiscites among all those different groups, there soon wouldn't be an India left," is the reasoning of the Indian government.

After U Thant's fruitless trip the matter was dealt with in the United Nation's Security Council. In a remarkable show of unity a resolution was adopted to call on the two countries to stop fighting. Again, however, the resolution showed the weakness of the World Organization as its members could not find a way to enforce it.

The easiest way to enforce such a resolution would be through sanctions. This would mean that imports into the two countries would be stopped. To stop the imports of foods, however, would in all likelihood mean the death of many already starving millions.

To halt the imports of weapons would be a more logical step. But the effectiveness of a weapon-embargo is a different matter. Great Britain and the United States have already halted weapons-import, at least unofficially. But of course, the Chinese are only too happy to supply the Pakistanis with all they need. And then the West would be forced to help India.

Such a development the members of the U.N. want to avoid. The United States possibly more so than anyone else. It would bring her into a situation that could easily lead to the problem of Vietnam magnified tenfold.

It is of course expecting too much that the problem may in some miraculous way will resolve itself. Much more so of course now that Red China has taken an active hand in it. And the whole episode could well turn into one of the world's trickiest situations yet.

John Vriesinga.

ELECTION ISSUES

The constitutional prerogative of the Government to call, and the constitutional prerogative of the Opposition to force, the country to a national election, has been, and remains, a powerful instrument in the hands of the major political parties for the purpose of changing the representation of the ever-changing party affiliations of the population at large, at a time when such a change is to their greatest benefit. Last September the 7th, when Prime Minister Pearson told the Canadian people about his decision to have a national election on November the 8th, the Liberal Party used their prerogative as the Government exactly for this purpose. Although the Prime Minister vaguely argued about 'national interests', the fact that no-one (except the politicians perhaps) wanted an election blurred his argument, and brought to light the fact that the real motive for calling was the fact that the Liberal party strategists advised him to call a fall election while Liberal popularity was high; the Prime Minister was informed that a fall election would return the Liberals with approximately 160-165 seats — a comfortable working majority.

It is the goal of all political parties to maximize their representation in the House of Commons. Some parties, such as the Liberal Party, the Progressive Conservative Party, and the Creditistes which primarily caters to Quebec, have adopted this as their primary goal, at the expense of principles other than those principles accepted by the majority of the Canadian population and (in some oases) other than a few traditions. It is for this reason that it is so often suggested that the two major political parties offer no fundamentally different programs. Other parties however, such as the NDP and the Social Credit, set their aim of Socialism (in the case of the NDP) or their aim of individual freedom, private enterprises, and the God-given human dignity of man, (in the case of Social Credit), before their aim of maximizing their representation in Parliament; it may be noted however, that in this case the parties can drop their principles, or water them down.

In their attempt to maximize their representation in the House, each party obviously devotes a considerable amount of time studying the most effective strategy and approach. Each party machine must decide upon its platforms; each party must consider the effectiveness of different issues. And this is exactly what the national campaign committee of the Progressive Conservative Party did on September the 11th and 12th in Ottawa. The psychological effects of their platform, of the issues brought forward, and of the personalities of the leaders, are undoubtedly exploited by each of the parties for their own benefit.

With this in mind, it is interesting to compare the platforms and issues which each of the parties have chosen to be the most effective ones for achieving the maximization of their representation on Parliament Hill.

The Liberals listed medicare and collective bargaining in the civil service as the two major issues in their election platform. Their strategy, which is usually not made known to the public, was outlined in their training manual, a copy of which happened to fall in Mr. Diefenbaker's hands. Reading from the Liberal manual, Mr. Diefenbaker said: "The NDP will only get votes in a few urban pockets". The manual also advised Liberal campaigners to "concentrate on your own leader", and "Don't attack the Tory leader".

The Progressive Conservatives have chosen national unity and political honesty as their two major election issues. From the Opposition leader's approach, it is evident that their strategy is to attack the weaknesses and 'political corruption' of the Liberal Party, and to picture the Liberals as the destroyers of national unity.

The New Democrats have decided that their strategy will not be critical of the Liberal scandals which led to the Dorion Report; but to offer voters, especially the uncommitted voters, a new kind of leadership, one that offers policies and programs for a new and dynamic Canada facing a scientific revolution.

The Social Creditors, liks the New Democrats have also made the need for political leadership their main election platform. In this respect it would be wise if all responsible voters could read Mr. Thompson's new book: **Commonsense for Canadians.** Also like the New Democrats, the Social Creditors are more constructive in their election strategy. The Creditistes, headed by Real Caouette, have made national unity their main election issue — "We cannot conceive of a Confederation without Quebec, nor a Quebec without a Confederation".

What do these platforms and strategies reveal about the different parties and their leaders?

The Liberals are obviously aware of the fact that the Tory leader, Mr. Diefenbaker, is a far better campaigner than is Prime Minister Pearson, and that his greatest ability in getting votes lies with his critical capacity. Their platform reveals the fact that the Prime Minister is a far better diplomat than Mr. Diefenbaker; it also reveals the fact that the Liberals have decided to win an election upon what they have done in the past, and not upon what they will do in the future.

The Conservatives on the other hand are planning to win an election upon the dishonest, nationally-destructive rule of the Liberal Party. By this, the Conservatives show their awareness of the fact that they have no past legislation to boost of and that the leader's primary ability in gaining political support lies in his ability to criticize the other parties. Their platform and strategy also show that the Conservatives are not afraid to distort the truth for political gain; Naional unity suffered more under the Conservative and Diefenbaker rule, than it did under the recent Liberal rule.

The New Democrat approach clearly reveals their adherance to their socialistic principles; it also illustrates their willingness to waste time criticizing, and their more constructive approach of providing some sort of leadership and direction.

The Social Credit approach also reveals a type of constructive direction. The recent departure of five members from the party may lead to the conclusion that the Social Credit party, more so than any other party, is ready to stick to some of its basic principles and policies, irrespective of their representation in the House of Commons. The Creditistes' strategy, emphasizing national unity, reveals that they are catering to a Quebec electorate the majority of whom are in favour of remaining with the rest of Canada.

Next week we hope to look at the problem of voting for a party and for an individual candidate.

H. R. Jonker.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE JULY LADDER

Names	Problems 164	165	166	167	A	Sub-total	Previous total	TOTAL
Points	3	2	5	2	5	12		
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	—	2	2	2		6	89	95 Winner
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	3	2	0	2		7	78	85
A. Guillaume (III), Edmonton, Alta.	3	2	3	2		10	74	84
M. Visser, Duncan, B.C.	3	1	1	2		7	70	77
Henry Drost, Goderich, Ont.	3	2	1	2		8	63	71
H. Hengeveld, Toronto, Ont.	—	2	2	2		6	62	68
H. Amsinga, Hay, Ont.	3	2	3	2		10	50	60
T. Bruinsma, Toronto, Ont.	—	2	1	0		3	49	52
H. Vissers, Dartmouth, N.S.	—	2	1	2		5	23	28
J. Byl (I), Burnaby, B.C.	—	2	2	2		6	17	23
T. Palmer, Grand Radips, Mich.	—	2	2	2		6	16	22
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	0	2	2	2		6	14	20
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	3	1	2	2		8	7	15
A. Renema, Duncan, B.C.	0	1	—	1		2	12	14
H. Langendoen, Toronto, Ont.	0	0	0	0	5	5	New, welcome!	5
J. Visser, Port Dover, Ont.	—	—	—	—	4	4	New, welcome!	4
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	—	—	—	—	3	3	New, welcome!	3

REMARKS

First of all, we have a winner again this month. Our congratulations to J. Hengeveld, who reached the top after a difficult climb. The prize will be sent to you by the publisher. The attempt with Problem A gained 3 new competitors. We welcome these enthusiastic men. I would advise you to limit yourself to the two-movers for the time being. Gradually you will discover what the problems are all about. Seven competitors take their rest. Three simply disappeared without one word. Our only man in the Netherlands, who was with us very faithfully for many years, Dr. T. VanDeursen in The Hague, wrote that he had become sick and had to withdraw. We feel sorry about that. We certainly will miss him in our ladder game.

FROM HITHER AND YON

THE APPLICATION OF DR. ROBINSON'S IDEAS IN THE PASTORATE

When he was appointed suffragan bishop of Woolwich (London, England), Dr. Robinson asked a very gifted Anglican priest, Father Nicolas Stacey, (with the approval of Dr. Mervyn Stockwood, Dr. Robinson's superior bishop) to apply his ideas to that part of London. In his turn Father Stacey asked a brilliant team of scholars to help him, which they did. In the "London Observer" (reprinted in the United Church of Canada's "Observer" - issue May 1, 1965), Father Stacey gives an "honest to God" account of the results of almost 5 years of application of the "Honest to God" ideas and conceptions. He calls it *"A failure in pagan Britain."* Nothing at all was achieved, no one joined the Church! This testimony is just as devastating as the harshest theological critique. The "traditional" theologians say: *"This is wrong; this will not and cannot work."* Now along comes Father Stacey with 5 years of experience behind him and admits ruefully: *"Indeed, it did not work."*

Those who are concerned about reaching the non-Christians with the Gospel will have to look elsewhere for help. What Robinson gives is only a fata morgana in the desert; the poor travelers, dying of thirst, see a glittering lake with promising life-giving water, but when they arrive there, they only find hot sand! That is what Robinson presents: a mirage.

Rev. T. Hogerwaard
in "PIONEER"

THE RACIAL PPOBLEM

At its annual synod last year, the Associate Reformed Presbyterian Church in the United States of America declared that biological amalgamation was not the solution to the racial problem. In adopting the minority report of a committee appointed the year before ,the synod lamented the racial strife "fomented by political and social forces impelled by other than Christian motives." The synod also declared:

"The General Synod regrets the employment in a so-called Christian nation of undue pressures by organized elements of government, political and social forces to compel integration of the negro and white races or to disrupt the normal development of cordial relations between the races. The General Synod deplores the apparent invasion of these unwarranted pressures of both extremes into the councils of some churches of our nation and pleads for moderation and reason in our denomination.

"The General Synod believes in the dignity of both the negro and white races of this nation; that racial differences are natural and are not necessarily the causes of racial conflict; that biological amalgamation is not the solution to the racial problem and that the members of each race should strive to maintain the dignity and purity of their own respective race. In consequence of this belief the General Synod feels that no action should be taken by the Synod that would encourage or tend to promote a situation whereby intermarriage of the races would naturally follow.

"The General Synod believes that it is neither wise nor expedient for it at this time to endorse or approve integration of the races in its churches or institutions. As Paul said, All things are lawful for me but all things are not expedient; all things are lawful for me but all things edify not."— (R.E.S. News Exchange report.)

THEM WERE THE DAYS

Every once in a while someone complains that things today aren't like they were in the "Good Old Days". Try this one on for size and see if you'd like to go back. It's from a set of office regulations posted by a New Jersey carriage maker in 1872:—

1. Employees will daily sweep floors, dust the furniture and shelves.
2. Each day, fill lamps, clean chimneys and trim wicks. Wash windows once a week.
3. Each clerk will bring in a bucket of water and scuttle of coal for the day's business.
4. Make your pens carefully. You may whittle nibs to your individual taste.
5. The office will open at 7 a.m. and close at 8 p.m. daily, except on the Sabbath, on which day it will remain closed. Each employee is expected to spend the Sabbath by attending church and contributing liberally to the cause of the Lord.
6. Men employees will be given an evening off each week for courting purposes, or two evenings a week if they go regularly to church.
7. After an employee has spent his hours of labour in the office, he should spend his time reading the Bible and other good books.
8. An employee who smokes Spanish cigars, uses liquor in any form, gets shaved in a barber shop or frequents pool and public halls will give me good reason to suspect his worth, intentions, integrity and honesty.
9. The employee who has performed his labours faithfully and without fault for a period of five years and who has been thrifty and attentive to his religious duties will be given an increase of five cents per day, provided a just return in profit from the business permits it.

A POEM OF STATES

What did Dela-ware to Georgia's party down in Maryland?
She wore a New Jersey that Virginia bought in Michigan.
Did you know that Tennessee did see a saw in Arkansas?
What did Tennes-see?
She saw what Arkansas.
What did Idaho? She hoed a Maryland.
Where is Oregon? He's gone to Washington.
What did Connecticut? He cut the glove Michigan.
For this silly poem of states
I-O-WA big apology.

Robert Knaack
Holland, Michigan
in "CRUSADER"

If Jesus came to our House

If Jesus came to your house
To spend a day or two —
If He came unexpectedly,
I wonder what you'd do.

Oh, I know you'd give your nicest room
To such an honoured Guest,
And all the food you'd serve to Him
Would be the very best.

And you would keep assuring Him
You're glad to have Him there —
That serving Him in your own home
Is joy beyond compare.

But — when you saw Him coming,
Would you meet Him at the door
With arms outstretched in welcome
To your heavenly Visitor?

Or would you have to change your clothes
Before you let Him in,
Or hide some magazines and put
The Bible where they'd been?

Would you turn off the radio
And hope He hadn't heard,
And wish you hadn't uttered
That last, loud, hasty word?

Would you hide your worldly music
And put some hymnbooks out?
Could you let Jesus walk right in,
Or would you rush about?

And I wonder — if the Saviour spent
A day or two with you,
Would you go right on doing
The things you always do?

Would you keep right on saying
The things you always say?
Would life for you continue
As it does from day to day?

Would your family conversation
Keep up its usual pace,
And would you find it hard each meal
To say a table grace?

Would you sing the songs you always sing
And read the books you read,
And let Him know the things on which
Your mind and spirit feed?

Would you take Jesus with you
Ev'rywhere you'd planned to go,
Or would you maybe change your plans
For just a day or so?

Would you be glad to have Him meet
Your very closest friends,
Or would you hope they'd stay away
Until His visit ends?

Would you be glad to have Him stay
Forever on and on,
Or would you sigh with great relief
When He at last was gone?

It might be interesting to know
The things that you would do
If Jesus Christ in person came
To spend some time with you.

LOIS BLANCHARD

YOUNG CALVINIST CONVENTION 1965 NIAGARA FALLS, ONT.

A report on the Convention has been published in our September 17, 1965 issue.

TOP LEFT: "The Big Ten". A group of pioneers of the Young Calvinist movement in Ontario especially honoured at the 1965 Convention held in Niagara Falls, Ontario. The program booklet was dedicated to these men and women who were leaders during the period 1950-53.
From left to right Rev. Peter Mantel who made the presentation. Miss Jennie Visser, Bas De Mik, Dave Bakker, Mrs. Min (the former Anne Mulder), Gerrit Broos, John Kamps, Sidney Harkema, Kees Vander Stelt and Peter Zwart. Mr. Stuart Tigchelaar, also honoured, was not present at this meeting.

TOP RIGHT: Wellandport Brass Band, directed by Mr. H. K. Bergsma, entertains an audience of 3,700. Guests at this mass meeting came from as far away as Bowmanville. A chartered bus from Brampton led by Rev. De Bolster, was literally packed with people.

BOTTOM LEFT: Mass Meeting speaker Rev. John Klomps of Lindsay, Ontario spoke on the Convention theme: "Alive — for Christ". Drawing a parallel with Ezekiel's vision and today's world, he said that the dry bones of modern man can become alive only through Christ's generating power.

BOTTOM MIDDLE' Dr. Calvin Seerveld, dynamic speaker at one of six sectionals held at the Young Calvinist Convention. Dr. Seerveld spoke on "The Young Christian And The Arts".

BOTTOM RIGHT: The judges who determined the winners in this year's oratorical contest huddled for a long time before reaching a decision. Christina Kuiper, of Ottawa, Ont., the only Canadian in the finals, placed second and made newspaper headlines with her oration on "The Lack of Christian Witnessing". From left to right Mr. Albert Witvoet of Toronto, Dr. Helen Bonnema of Denver and Dr. Gordon Spykman of Grand Rapids. In the background is Mr. John Knight, contest manager.

From the Mailbox

On Towards Socialism

Dear Sir:

I am writing this letter in response to the article, "On towards Socialism", by H. R. Jonker, as published in "Calvinist-Contact" of August 13, 1965.

Although I consider myself a Christian, I completely fail to follow and comprehend the so-often-found abstract, intangible statements in our Christian literature and Christian Press. In the article "On towards Socialism", Mr. Jonker is another example of abstract and unrealistic reasoning, when he says, "the compulsory medicare plan does not prevent us as Christians to execute our Biblically directed convictions. The plan still allows us to choose the doctor and services we want."

My questions is, "What are those Biblically directed convictions in relation to medical care," other than the individual's responsibility to try to maintain himself in a healthy state of body and mind.

Also tell me, if and when such an individual fails to execute this responsibility, either because he does not have this "Biblically directed conviction," or he has not the "means" at his disposal to seek medical help, or he may have to put his life's savings towards much help given, — then, should not the State take this responsibility to ascertain that ALL its citizens shall receive proper medicare, by making such a plan COMPULSORY.

Does Mr. Jonker consider it more Christian or Biblical to deprive tens of thousands of Canadians of proper medical and hospital care? Is Mr. Jonker maybe not aware of the fact that affluent Canada has also a relatively high percentage of people existing in misery and deprivation? If not, I'd suggest to him to come and visit some of our hospitals' out-patient clinics, or that he accompanies a public-health nurse on her (or his) daily visits into the shacks and slums of our rural and urban communities.

Another baffled question arising from reading Mr. Jonker's article is that according to him, this proposed medicare plan doet not prevent the execution of our Biblically-directed convictions. How is it possible then that he recommends to oppose this plan on the grounds that it might contradict the convictions of other religions, such as the Jehovah's Witnesses. Since when has this sect become Biblical?

Maybe we as Christians should be less hypothetical and more realistic in our thinking, before always falling back on our "high-and-mighty" convictions, used rightly or wrongly. And if used together, they produce one product — hypocrisy.

Let me finish this letter with a contra suggestion to Mr. Jonker, who suggests to pray for Mr. Manning and his stand on medicare, by saying, let us pray tonight for the well-being of ALL our Canadian fellowmen, and for God's blessing on this proposed, compulsory medicare plan for all Canadians.

With high regard for your interesting, informative and provocative Christian Weekly, I submit this criticism.

Yours very truly,

John J. Vanderlee
Ottawa, Ont.

REPLY:

It is very important that christian people analyze, criticize, and try to "follow and comprehend . . . christian literature and the christian press". With respect to the latter task, Mr. Vanderlee writes, he has failed to "comprehend the . . . abstract, and unrealistic reasoning" in the article "Dominion-Provincial Conference — On Towards Socialism", which appeared in the Aug. 13th issue of Calvinist-Contact. Mr. Vanderlee takes issue on three different points.

First, Mr. Vanderlee questions "what are those Biblically directed convictions in relation to medical care"? In answer to this question it may be noted that the article being criticized referred to Biblically directed convictions"; not to "Biblically directed convictions in relation to medical care."

Nevertheless, we may go into the latter. Are there any Biblically directed convictions in relation to medical care? As christians we recognize the fact that our Father in heaven is the greatest Doctor of all doctors and that His medical help should be consulted as often as we consult an earthly doctor's medical help — i.e. whenever we are sick we should pray for recovery. As christians we are also convicted that we must "search the spirits", and choose a doctor with whom we can discuss our physical problems and with whom we can pray for recovery. In other words, it is one of our convictions or principles to choose a doctor who recognizes our Supreme Doctor. This choice, the proposed Medicare plan does not deny us. Consequently, "the compulsory Medicare plan does not prevent christians to execute "our Biblically directed convictions". It does not deny us the possibility to choose the doctor or services we want; nor does it deny us the conviction that Christ is the supreme Doctor over all doctors.

Mr. Vanderlee's second question I find a little vague; presumably he refers to the "responsibility of maintaining oneself in a healthy state of body and mind". If individuals can no longer effectively execute this responsibility, it is the Government's duty to provide the necessities to re-enable individuals to carry out this responsibility — it is not the Government's duty to "take this responsibility" upon itself.

The argument presented in the article — "Dominion-Provincial Conference — On Towards Socialism" — was not against a medicare plan (which would presumably be an argument for "depriving tens of thousands of Canadians of proper medical and hospital care") but against a compulsory medicare plan. The issue at stake was not a medicare plan, but the element of compulsion. Does compulsion not imply elimination of choice? And do our religious convictions not motivate our choices? If so, compulsion reduces our freedom to exercize our religious convictions. It further limits our religious freedom to within the four walls of our own home — our little spiritual hiding center.

Finally, Mr. Vanderlee (in his 6th paragraph) demonstrates that he did not understand the main reason for opposing Medicare plan. The plan was opposed because it was compulsory. The article does not say, nor does it suggest, that the "Jehovah's Witnesses have become Biblical". Rather the article says that the proposed Medicare plan should be opposed by christians not because it contradicts their convictions, but because it may contradict the convictions of other religions — i.e. because it restricts the religious freedom of all Canadians.

H. R. Jonker

Ugly or Beautiful

Eight years ago an article appeared in the Standard Bearer, entitled, "Keep It A Thing of Beauty." In it the writer complains about wedding receptions as commonly held in Reformed circles. He asks why it is, that after an impressive wedding ceremony, in which God was praised in song and Word, and in which the married couple was committed in prayer to the Father's care, and supplication was made for a married life that may reflect the blessed union of Christ and His Church, that usually a reception follows that becomes "an ugly thing" rather than a "thing of beauty." Concerning this practice he asks several questions, such as, why we often discard all restraint and decency at a reception, why secular songs are preferred, why the master of ceremonies thinks he is successful only when he has the audience in stitches, etc. He pleads for a God-centered, and hence, a God-glorifying wedding reception.

With this writer we agree that wedding receptions can be a thing of beauty, and that we must make them so. This is comparatively easy. Besides, we must not tolerate ugly receptions. These are a stain on our Christian life, dishonoring to God and His Church.

I believe we can easily make our wedding receptions "a thing of beauty." I would like to submit for consideration the following suggestions:

1. Those who plan to have a wedding reception should arrange the program well ahead of time. This way anything objectionable can be avoided. Besides, the program can be planned so that it runs smoothly and offers a variety that is balanced. Such a program should be made with the aim that the whole reception is in harmony with the ceremony, and will afford a wedding feast that is God-glorifying throughout.
2. The program should not be too long. A short well-worked-out program, that ends at about 10:30 to 11:00, can fully answer to the requirements of a wedding festival that will please all the guests. A long program invites ugliness. It is almost impossible to keep a long drawn-out program beautiful.
3. The master of ceremonies should be selected with care. Just because a man is a humorist does not make him qualified. He must also have a sense of Christian propriety. He should also be able to keep the program moving and in hand, to keep out unbridled hilariousness or revelling. A carefully worked out program will almost assure this, but unless it keeps moving ugliness will creep in.
4. Strong drink should be strictly kept out of receptions. Some opine that drink is necessary to bring guests into the right mood and spirit, that it will assure a good and happy time. However, it is this that makes our receptions occasions for rioting and revelling. Unfortunately, many of our receptions are precisely that, a feast of revelling, so strongly condemned by Scripture.

In defence of this sinful practice we have often been referred to Scripture's statement, that God has given "...wine that maketh glad the heart of man." (Ps. 104:15) It should be evident to every believer that a half-drunk whipping-it-up is far from the Biblical concept of true joy or happiness. In this connection Calvin's comment is pertinent, "...it is lawful to use wine not only in case of necessity, but also thereby to make us merry. This mirth, however, must be tempered with sobriety, first, that men may not forget themselves, drown their senses,... but rejoice before their God, according to the unjunction of Moses (Lev. 23:40), and secondly, that they may exhilarate their minds under a sense of gratitude, so as to be rendered more active in the service of God." (Calvin's Com. p. 157)

I know from experience that these precautions can make a wedding reception "a thing of beauty." For that reason I submit them. Surely we all agree that we must do something about removing these ugly stains out of our Christian lives? The Lord bids us do so.

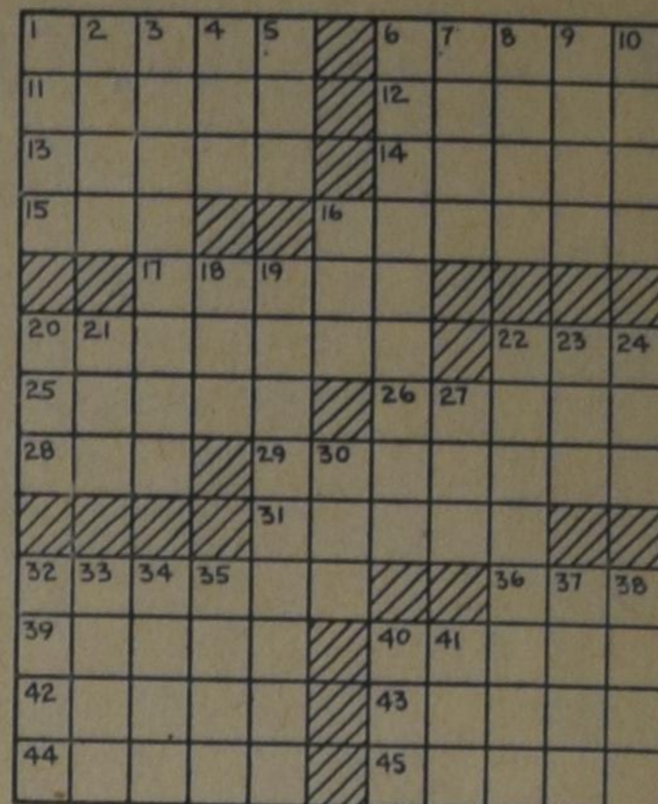
The importance of taking this in hand lies in our duty to glorify God and love to our neighbour. Too often our receptions are an insult to God and man. Nearly always there are at our receptions Canadians who are not believers. They are puzzled, if not disturbed, by the way we carry on. Impressed, often deeply, with our wedding ceremony, they are shocked by our receptions. They conclude, and I believe quite rightly so, that our religion must be only form, for we deny in practice what we have confessed in word.

No, we cannot escape that judgment. We have to answer it, and we cannot. This has grieved me many times, for it destroys our witness to the world. I had no answer to these judgments. I could offer no explanation or excuse. Here our shame, our nakedness, is seen by the world. They read our epistle, the Word lived by us, and they read a denial of the Gospel.

This is a plea for God-glorifying receptions. Yes, we do believe in a good time, in clean fun in good humour. Only Christians glorifying God can have that. In this way we may not borrow from the world, far less have them entertain us. Let us determine to make our receptions God-glorifying, things of beauty before God. Only then will these be evenings fondly remembered by the married couple, and evenings in which satisfied guests can say, "The Lord was there and was the honoured Guest."

(Rev.) Cecil W. Tuininga.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Devil
6. Golf stroke-shots
11. 1911 Nobel prize-winner
12. Hut
13. Make amends for
14. Beetle
15. Sawyer
16. Great quantity
17. Fundamental
20. Peter or Thomas, for instance
22. Rowing implement
25. Swindling scheme
26. Illustrious
28. Mimic
29. Its pollen causes hay fever
31. Cornered
32. Bind up in a bandage
36. Sometime road covering
39. Capital of North Viet Nam
40. Severe
42. Novelist Chekhov
43. Languished
44. Sharp pain
45. Poker stakes

DOWN
1. Begone!
2. Self: comb. form
3. Slide or valve instrument
4. French river
5. Formerly
6. Dare
7. Abode
8. —— the Terrible
9. Saucy
10. Kill
16. Chum
18. Question
19. Norwegian parliament
20. Arabian garment
21. Young animal
22. Tractable
23. Tankard drink
24. Ink for losses
27. Be in debt
30. Familiar verb
32. Shinto temples
33. Desire
34. Against
35. Indian mahogany tree
37. American Indian
38. Concludes
40. Spring
41. Metal

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(38)

From it he was certainly very far, as he turned moodily and aimlessly along one street after another. That he was to do something in the world he was sure. Else the Lord would not have so evidently interposed to prevent his being taken out of it. If his conversion was the only object in his being spared, why that amazing occurence in Derry, the very day after he had partaken of the Sacrament, when his state of mind and spirit had never been more ready for sudden removal? He had been invited to a shooting-party by the mayor of the town; and, as he was climbing a steep bank, his fowling-piece had gone off, the bullet burning a hole in his hat-brim. The men had clustered around congratulating him on his providential escape. Escapes, they might have said — so many and so prevenient. As the thought, John straightened his listless frame and with more resolution glanced around him.

Manesty Lane! The well-known name was like a sign that God was indeed guiding him. Yes, he rationalized, in the ordinary course of things, such a walk as he had taken even in a rapidly expanding Liverpool would probably have brought him to this thoroughfare. But is was an odd coincidence that he should arrive at this very moment when disappointment had driven from his mind the obvious next step for Captain Newton's son in Liverpool.

"Go to see Joseph Manesty," his father had written.

John did, and beyond all reasonable expectation found the homecoming he had lacked, and in the eminent citizen of whom he had heard so long, a substitute for the father he had missed.

* * *

Shooter's Hill! Had that Rotherhithe ostler rented him the slowest horse in the stable? How lovely the achingly familiar countryside looked and how impatient he was to hasten through the loveliness of its midsummer landscape.

Late June, 1748. He had seen Chatham — oh, what was Chatham to him? — seen Mary on the last day of 1744. Strange that, after so long an absence, these final few hours could drag intolerably. That he should see her at all was an example of the Lord's exuberant goodness to him. It must, it must presage the fulfilment of his dreams.

"His love in time past
Forbids me to think
He'll leave me at last
Without her to sink,"

he murmured, taking refuge, as he had on the four-day coach journey from Warrington, in composing rhymes. Surely he was not being over-credulous or hopeful. Why else was she still unmarried? Beautiful, gay, sought-after, as her aunt's delayed letter had assured him, in the "polite" society of Chatham and Rochester, how and why had she been kept single — if not for him? And why else had all obstacles been so miraculously removed? For his father to write to the Catletts had been the summit of his daring ambition when he sent his plea from Ireland. That he should have taken the trouble to visit Chatham after long estranged years and make so good an impression that Mary's parents would no longer oppose him as a suitor: this he could still scarcely believe. Even the mundane business of suitable employment — not ideal nor yet lucrative enough, but sufficient — had, thanks to God as giver and Joseph Manesty as instrument, been wonderfully provided. Now there was only Mary —

In Rochester he hesitated, prudence striving with impatience, then turned into the inn and spent precious minutes removing the worst stains of travel. Before a long pier-glass he stopped, not so much looking at himself as trying to see what would meet Polly's eyes in — he shivered at the thought — an hour's time. The long blue coat to which he was entitled as first-mate was imposing, as was the three-cornered, silver-laced hat. The riding boots hid most of his straight, well-shaped legs and the stalwart figure was thinner than on his last visit.

But the face — he stared earnestly at it, unable to regard it objectively, still less with her eyes. He was too big, he thought disparingly, not in height, though well above average, but in head, shoulders, features — too big for the classical neatness of visage, the fastidious trimness of figure which was the current mode. His brows were too full, his nose too prominent, his mouth too large — he tried to smile and laughed outright at the depreciating sheepishness of the mouth and eyes which smiled back at him. If he could only tell her — Polly, Mary — half the things he had planned to tell her, a hundredth of the things he had thought about her; if he could depend, not on words alone but on the strength which would be so tender with her fragility, on the devotion which would expend itself in making her happy — and making her love him —

Well, smirking at himself in a glass at Rochester was no aid to winning his love in Chatham. He swung himself astride his horse and, finding the beast responsive and the roads dry, covered the well-known intervening stretch in short time.

The Cattles' welcome reminded him of their first reception almost six years before. Mrs. Catlett embraced him in motherly fashion; Jack, happily on holiday, was ebullient; the younger children were full of excited questions and wide-eyed admiration. Polly was not there.

"She has been visiting with the Soans," said Mrs. Catlett, putting him out of suspense which he made no effort to conceal. "We expect her back tomorrow. I'm sorry that we didn't know of your coming."

John began to say that he should have sent a letter and realized that he could not have done. At the receipt of Aunt Hammond's heartening reply, he had taken the first coach from Warrington. No post could have preceded him.

"I have only a short time," he said anxiously. "Are you sure she will come tomorrow?"

"Let's make sure of it," said Jack, good-natured and with enough experience of the past to know that even a monopoly of John's company would be insipid while his mind was so evidently elsewhere. "John and I can take the chaise over tomorrow and fetch her. It will spare Mr. Soans the trouble."

Next morning they had covered half the distance between Chatham and Mr. Soan's residence at Rochester grammar school when Jack reined his horse.

"Here's Polly now," he said, nodding towards an approaching chaise. "That's Mr. Soans's piebald. We may as well wait here."

John did not answer. The moments which elapsed before the other chaise drew alongside were brief, but long enough to set his heart pounding so that he thought that Jack must hear it, and to loosen all his sinews till he wondered if he could get out of the chaise and stand. Somehow he did. Somehow he managed to wait, holding their pony's head while Jack went gaily forward.

"Aren't I a devoted brother, Mr. Soans? Can't wait for my sister to come home. Or perhaps you think I wished to spare my honoured former master the trouble of bringing her? Well neither is precisely the case. Look who has come to see us, Polly — mind, I say us! Fresh from the wilds of Africa. 'Multum ille et terris iactatus et alto vi superum.' But here he is, in the flesh. Welcome the returning hero, Polly. John you have met Mr. Soans?"

Somehow John acknowledged the school-master's greeting. He heard a voice — her voice — and swallowed to keep from choking at the dearness of the remembered sound.

"Jack, you do put on insufferable airs. I wish Mamma had taught me Latin so that I'd know what you are talking about. Mr. Soans, I am grateful to you. Please bear my thanks again to Auntie and the girls. Jack, my box isn't so heavy and you needn't pretend it's crushing you."

Then she was before him, all that he had dreamed and lovelier and kind, but oh what serenity, what unaffected poise!

"It is really you, Cousin John! We are so glad that you have arrived home safely at last. You have had most dreadful and exciting adventures, I hear."

John never knew what he answered. It had happened again, this unwilling paralysis of speech just when he most needed fluency and wit. He regained enough sense, when she turned away to enter the chaise, to gain her side and assist her. Jack, having stowed her box safely, took the reins, John swung himself up beside her, some skilful manoeuvering was done with the chaises on the narrow road, and their pony headed back for Chatham with such whole-souled approval that conversation was flung out of them in breathless remarks on the flying air.

John was content. It gave him respite from the need for speech, gave him long delicious minutes to accustom himself to the unbelievable fact that he was with Mary, so conscious of touching her that he dared not move his arm in its fine blue coat, lest she became aware that it rested over hers — at least to the elbow where the sleeve of her sand-coloured linen dress flared loosely, lace-trimmed, over her rounded forearm. Out of the corner of his eye John watched her hands folded restfully on her lap, the hands whose cool touch he had yearned for wildly again and again in pain or fever. His own great hard palm still tingled from the brief contact when hers had lain momentarily there before it was coolly withdrawn. He longed to take it in his again, to hold both of them fast, and wondered that his longing was not palpable, so intensely did it move him.

When Jack drew up with as much of a flourish as when black pony could make in front of the house, John was quick to dismount and help her alight. "Gracious God, let me lift her out of carriages for the rest of her life," he prayed silently, steadying her with one hand and feeling the delicious momentary weight of her body on his arm. He wanted to hold the moment, wished there were any excuse for not letting her go, any fright to drive her closer, to drive her to him for protection.

"John's back, Eliza," said George, dashing out of the house at Dickon's heels. "Hello, Polly. Cousin John, will you —"

(To be continued.)